

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE

HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

Hudební umění

Housle

DIPLOMOVÁ PRÁCE

JAROSLAV KOCIAN – HOUSLISTA, PEDAGOG A JEHO ODKAZ

Kristýna Štěpánová

Vedoucí práce: doc. Leoš Čepický

Oponent práce: MgA. Pavel Hůla

Datum obhajoby: 8. 6. 2017

Přidělovaný akademický titul: MgA.

Praha, 2017

ACADEMY OF PERFORMING ARTS IN PRAGUE

MUSIC AND DANCE FACULTY

Music Art

Violin

DIPLOMA THESIS

JAROSLAV KOCIAN – VIOLINIST, TEACHER AND HIS LEGACY

Kristýna Štěpánová

Leader: doc. Leoš Čepický

Examiner: MgA. Pavel Hůla

Date of Graduate: 8. 6. 2017

Academic degree: MgA.

Prague, 2017

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci na téma

JAROSLAV KOCIAN – HOUSLISTA, PEDAGOG A JEHO ODKAZ

vypracovala samostatně pod odborným vedením vedoucího práce a s použitím uvedené literatury a pramenů.

Praha, dne

.....

podpis diplomanta

Upozornění

Využití a společenské uplatnění výsledků diplomové práce, nebo jakékoliv nakládání s nimi je možné pouze na základě licenční smlouvy, tj. souhlasu autora a AMU v Praze.

Poděkování

Ráda bych na tomto místě poděkovala vedoucímu své diplomové práce, panu doc. Leošovi Čepickému, za veškeré rady a připomínky, které mi při psaní práce ochotně poskytl. Dále bych chtěla poděkovat předsedovi Nadačního fondu Mistra Jaroslava Kociana, panu Pavlu Sedláčkovi, za laskavé poskytnutí potřebných materiálů.

Anotace

V diplomové práci je popsán život Jaroslava Kociana, jeho činnost houslového virtuóza, skladatele a pedagoga. Zabývá se také jeho odkazem – především Kocianovou houslovou soutěží, ZUŠ Jaroslava Kociana, Komorním orchestrem Jaroslava Kociana a Kocianovým kvartetem.

Annotation

My diploma thesis deals with Jaroslav Kocian's life, particularly his activities in filed of playing the violin, composing and teaching. It also concerns his legacy – especially Kocian violin competition, Jaroslav Kocian music school, Jaroslav Kocian chambre orchestra and Kocian quartet.

Úvod.....	10
1. Jaroslav Kocian - život.....	12
2. Jaroslav Kocian – houslista.....	17
2.1. Houslové umění Jaroslava Kociana.....	23
3. Jaroslav Kocian – skladatel.....	26
3.1. Seznam Kocianových skladeb.....	27
3.1.1. Instrumentální hudba.....	27
I. Housle s klavírem.....	27
II. Housle s orchestrem.....	27
III. Smyčcový orchestr.....	27
IV. Dechová hudba.....	28
3.1.2. Vokální hudba.....	28
I. Církevní skladby.....	28
II. Světские skladby.....	29
3.1.3. Pedagogická díla.....	29
4. Jaroslav Kocian – pedagog.....	30
4.1. Seznam Kocianových žáků.....	32
5. Otakar Ševčík.....	36
6. Odkaz Jaroslava Kociana.....	39
6.1. Kocianova houslová soutěž.....	39
6.1.1. Okolnosti vzniku Kocianovy houslové soutěže.....	39
6.1.2. Vývoj Kocianovy houslové soutěže.....	39
6.1.3. Přehled porotců a laureátů Kocianovy houslové soutěže.....	43
1. - 10. ročník (1959 – 1968).....	43
11. – 20. ročník (1969 – 1978).....	43
21. – 30. ročník (1979 – 1988).....	44
31. – 40. ročník (1989 – 1998).....	44
41. – 50. ročník (1999 – 2008).....	45

51. – 58. ročník (2009 – 2016).....	45
59. ročník KHS (2017).....	46
6.2. Základní umělecká škola Jaroslava Kociana	47
6.3. Komorní orchestr Jaroslava Kociana	48
6.4. Kocianovo kvarteto	49
Závěr	51
Seznam použité literatury a pramenů.....	52
Seznam příloh	53

Úvod

Jaroslav Kocian je považován za jednoho z nejvýznamnějších houslových virtuózů 20. století, kterému se podařilo dobýt muzikantský svět a získat si tak srdce mnoha posluchačů i přesto, že měl zpočátku své kariéry nelehký úkol dostat se zpoza stínu velkých mistrů té doby. I to byl jeden z důvodů, proč jsem se rozhodla věnovat se ve své diplomové práci právě této osobnosti.

Na Jaroslava Kociana se zde dívám z několika pohledů. Prvním pohledem je samotný Kocianův život. Jeho dětství a dospívání v Ústí nad Orlicí, následná studia na Pražské konzervatoři a jeho rodinný život.

Ve druhé kapitole se zabývám Kocianem – houslistou. Zde popisuji začátky jeho dráhy profesionálního umělce, uvádím výčet koncertních turné až po jeho nervové onemocnění a strach z poklesu svých hráčských kvalit a následný odchod z hudební scény. Součástí této kapitoly je i popis Kocianova houslového umění - umění, kterým si podmanil posluchače na celém světě.

Dalším pohledem je pohled na Kociana – skladatele. I přesto, že jeho skladatelská činnost není zanesena v názvu práce, jsem se rozhodla ji do ní zahrnout. Jistě je totiž neodmyslitelnou součástí Kocianova života. Zde také uvádím seznam jeho díla.

Ve čtvrté kapitole se věnuji Kocianovi jako úspěšnému pedagogovi Pražské konzervatoře, jehož pedagogická úroveň sice nikdy nedosáhla tak vynikajících výsledků jako úroveň houslová, přesto ale vychoval mnoho skvělých houslistů, ať už sólistů, komorních hráčů, orchestrálních hráčů či pedagogů. Uvádím taktéž jejich seznam.

Pátou kapitolu jsem se rozhodla věnovat pravděpodobně největšímu Kocianovu vzoru – milovanému profesorovi Otakaru Ševčíkovi, který byl pro Jaroslava jistě nenahraditelným člověkem a jedním z nejdůležitějších lidí, jež mohl během svého života potkat. S profesorem Ševčíkem prožil Jaroslav Kocian podstatnou životní etapu – studia na konzervatoři.

Posledním pohledem, kterým se ve své diplomové práci o Jaroslavu Kocianovi zabývám, je pohled na jeho odkaz. Zde se věnuji především Kocianově houslové soutěži, kde mapuji okolnosti jejího založení, vývoj soutěže a uvádím výčet jejích

porotců a laureátů. Dále ve zkratce popisují ZUŠ Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí, Komorní orchestr Jaroslava Kociana a jeho činnost a Kocianovo kvarteto.

Cílem zpracování mé diplomové práce je seznámit se hlouběji s osobností Jaroslava Kociana a podat ucelený přehled o jeho životní dráze a činnosti.

1. Jaroslav Kocian - život

Jaroslav Kocian se narodil 22. února 1883 v Ústí nad Orlicí v domě č. p. 31 v Rychnovské ulici, dnešní ulici Mistra Jaroslava Kociana. Jeho otec Julius Kocian byl nadaný hudebník – houslista, pěvec a hudební pedagog. Jaroslavovou matkou byla Marie Kocianová, rozená Korábová. Manželé Kocianovi společně vychovávali pět dětí – Jaroslav měl dvě starší sestry, jednu mladší sestru a mladšího bratra. Všechny děti byly hudebně nadané, Jaroslav je však svým výjimečným talentem převyšoval. O hudební rozvoj malého Jaroslava se již od útlého dětství starala služebná rodina Kocianových Františka, která mu často zpívala lidové písně. Tatínek Julius byl učitelem v místní škole a zadarmo také vyučoval hru na housle. Tříletému Jaroslavovi pořídil první housličky, ukázal mu, jak klást prsty na struny a od té doby si dokázal Jaroslav poradit s jakoukoliv lidovou písní. První písničkou, kterou na housličky zahrál, byla lidová píseň „Když jsem husy pásala“. Jaroslav disponoval absolutním sluchem a již od dětství se pokoušel komponovat. U Kocianů se také vždy hojně muzicírovalo, což jistě přispívalo k jeho hudebnímu rozvoji. Svůj vliv na Jaroslavův vývoj mělo i působení Cecilské hudební jednoty v Ústí nad Orlicí.

Cecilská hudební jednota byla založena 22. listopadu roku 1803 a měla za úkol povznést ústeckou kostelní hudbu. Na pravidelných cecilských slavnostech mohl Jaroslav každoročně vystupovat. Poprvé zde vystoupil jako čtyřletý v roce 1887 a přednesl 24 lidových písní. O rok později to byly již tři věty z Müllerových a Pařhových duet a dvě cvičení z Malátovy školy. Na klavír ho tehdy doprovázel šestiletý František Špindler, který se později stal Kocianovým stálým korepeditorem.

V roce 1891 přednesl Kocian na pravidelné cecilské slavnosti Baletní scénu belgického skladatele a houslisty Charlese Augusta de Bériota. To již Jaroslava učil Josef Zábrodský, bývalý žák Antonína Bennewitze, který ho také později připravoval k přijímacím zkouškám na konzervatoř.

Roku 1892 se Jaroslav na výroční cecilské slavnosti nepředstavil pouze jako sólista, ale také jako komorní hráč. Hrál tehdy první housle ve smyčcovém kvartetu. Obě jeho vystoupení zanechaly na obecenstvu tak hluboký dojem, že byl Jaroslav ve svých necelých deseti letech jmenován čestným členem Cecilské hudební jednoty.

V roce 1893 jel se svým otcem do Prahy, aby tam vykonal zkoušky na konzervatoř. Jeho nadání a výkon byly sice takové, že přijímací zkoušku vykonal úspěšně (v jedenácti letech byl jeho talent přirovnáván k talentu umělců, jako byli např. W. A. Mozart nebo B. Smetana), ale z důvodu jeho tělesné stavby a nepříliš pevného zdraví mu bylo doporučeno, aby svůj nástup na konzervatoř o pár let odložil. Zklamán Jaroslav tedy odjel z Prahy, aby se dále vzdělával u svého učitele Josefa Zábrodského. Ještě před odjezdem ale vyslechnul koncert, na kterém vystoupil Otakar Ševčík, který právě nastoupil jako pedagog na Pražskou konzervatoř. To bylo údajně poprvé a naposledy, kdy slyšel Kocian Ševčíka veřejně hrát.

Po návratu do Ústí Jaroslav dále koncertoval na cecilských slavnostech (v roce 1894 se předvedl v partu prvních houslí smyčcového kvartetu W. A. Mozarta a také zde prezentoval svoji skladbu pro smyčcové kvarteto – „Směs národních písní“, roku 1895 se představil jako sólista v Koncertu pro housle č. 8 Charlese de Bériota) i v okolí Ústí nad Orlicí.

Sen se Kocianovi splnil roku 1897, kdy mohl konečně po úspěšně vykonané přijímací zkoušce nastoupit na Pražskou konzervatoř do třídy profesora Otakara Ševčíka.

Otakar Ševčík a Jaroslavův otec Julius byli staří přátelé z dětství – oba bývali vokalisty u křižovníků v Praze. Možná i to přispělo k tomu, že měli mezi sebou Jaroslav a profesor Ševčík tak vřelý vztah. Neznamenal to ovšem, že by Ševčík Kocianovi slevoval ze svých nároků. Spíše naopak – Ševčík sledoval každý Kocianův krok a byl na něj snad dokonce přísnější než na ostatní své žáky. To bylo ovšem také dáno Jaroslavovým opravdu výjimečným nadáním.

Ševčík byl velice přísným učitelem. Od svých žáků vyžadoval dokonalou a neomylnou techniku. Jeho metoda houslové hry vyžadovala odolnost a vytrvalost. Zavrhoval jakékoliv vedlejší aktivity, které by žáky jakkoliv rozptylovaly od studia houslí. Proto došlo nejménou ke střetu názorů Ševčíka a Kociana z důvodu Kocianova studia kompozice. Ševčíka totiž Jaroslavův zájem o kompozici velmi znepokojoval. Ne snad proto, že by mu Kocian utekl od houslí, ale spíše proto, že Kociana podle něj skládání rozptyluje a houslím se tedy nevěnuje naplno. Přestože občas došlo ke střetu, spolupráce velmi dobře fungovala a brzy se dostavily výsledky práce pedagoga i žáka.

Ševčík nechal Kociana poprvé vystoupit na veřejném vystoupení již koncem druhého roku studia, v roce 1898, kdy Kocian přednesl Baladu a polonézu Henriho Vieuxtempse. Zde se potvrdilo, že byl Kocian houslově vyspělý ještě dříve, než jeho starší spolužák, se kterým byl Jaroslav Kocian často srovnáván – Jan Kubelík. Ten totiž poprvé vystoupil na veřejnosti pod vedením Otakara Ševčíka až ke konci třetího ročníku studia konzervatoře jako komorní hráč a teprve o několik měsíců později se představil jako sólista.

Od té doby vystoupil Kocian na veřejných večírcích konzervatoře ještě devětkrát – třikrát sólově (v roce 1898, 1899 – zde přednesl virtuózní skladbu Scherzo - Tarantelle polského skladatele Henryka Wieniawského, Rej skřítků italského komponisty Antonia Bazziniho a také skladbu zkomponovanou profesorem Otakarem Ševčíkem Břetislav, v roce 1900 zde přednesl slavnou Ciaconu Johanna Sebastiana Bacha, „nejvlastnějšího autora Kocianova umění“). Další vystoupení byla komorní – zde Kocian přednášel party prvních houslí ve smyčcovém kvartetu se svými spolužáky. Tato vystoupení neměla sice vliv na rozvoj Kocianovy virtuozity, zato zde ale mohl rozvíjet své umělecké cítění.

Ve školním roce 1900 - 1901 Jaroslav po zkráceném studiu absolvoval konzervatoř již v pátém ročníku. Ševčík pracoval s Kocianem čtyři roky na technické stránce hry, v posledním ročníku se již snažil hlavně o co největší rozšíření Kocianova repertoáru a také dbal na to, aby se Kocian naučil samostatné práci. V tomto roce se Jaroslav Kocian představil několikrát jako sólista (28. 3. – Stavovské divadlo, houslový koncert J. Joachima, 25. 5. – Český tanec č. 1 O. Ševčíka, Melancholická serenáda P. I. Čajkovského, I Palpiti N. Paganiniho, 5. 7. – absolventský koncert v Rudolfinu, Koncert pro housle a orchestr D dur N. Paganiniho, orchestr řídil A. Bennewitz, Kocian zde zahrál kadenci Emila Saureta a vlastní kadenci), 3. 7. doprovázel Františka Stupku na jeho absolventském koncertě v Rudolfinu ve Wieniawského houslovém koncertu d moll, 6. 7. zazářil jako skladatel a dirigent (řídil svoji skladbu „Romance pro housle a orchestr“, v houslovém sóle se představil jeho spolužák B. Feist), 7. 7. jako komorní hráč (spolu s Rudolfem Frimlem a Františkem Pourem přednesli Klavírní trio g moll od Jaroslavova spolužáka z kompozice Josefa Straky) a na témže koncertě ještě zahrál houslové sólo v koncertu g moll svého spolužáka Klausnera. Zde se během pár měsíců ukázal nejen Kocianův všestranný talent, ale také jeho houževnatost a pracovitost. Mimo

jiné byl také velmi dobrým klavíristou. Přes všechny tyto aktivity zůstal ale Kocian především houslista (sólista) a všechny jeho ostatní schopnosti se tomu podřídily.

Po absolutoriu na konzervatoři Kocian stále dojížděl na konzultace ke svému milovanému profesoru Ševčíkovi, ovšem své cesty sem uskutečňoval pouze mezi zahraničními koncertními turné. Tehdy se naplno rozjela Kocianova dráha houslisty a později také pedagoga.

Od roku 1901 tedy Jaroslav Kocian koncertoval nejen v českých městech, ale postupem času se mu otevřely dveře i do zahraničí.

Na podzim roku 1913 mu zemřel otec Julius a tři čtvrtě roku nato nejmladší sestra, teprve osmnáctiletá Emilka, která byla velmi nadějnou klavíristkou. Tragické události v rodině ještě umocnil červnový sarajevský atentát na následníka rakousko – uherského trůnu Františka Ferdinanda d'Este a následné vypuknutí první světové války. Celá situace nejvíce dolehla na Jaroslavovu matku Marii, která v krátké době ztratila dva z nejbližších členů rodiny a ve svém domě v Ústí nad Orlicí náhle zůstala sama. Navíc byli do války odvedeni její dva synovci, z nichž jeden hned v prvních bojích padnul. Nástup na frontu čekal i mladšího syna Oldřicha a také Jaroslavovi hrozil odvod. Jaroslav však nakonec odveden nebyl. Na matčinu žádost dokonce odmítl nabídku koncertního turné v zahraničí a po celou dobu války zůstal doma, kde vystupoval ve prospěch rakouského Červeného kříže. Konec války a vznik Československé republiky prožil doma v Ústí nad Orlicí.

V roce 1920 si vzal svoji první ženu Ludmilu Weissovou. Ta se ujala psaní jeho deníku, který až do své smrti podrobně vedl Julius Kocian. Od ledna do června roku 1921 Jaroslav zastupoval za profesora Ševčíka na Pražské konzervatoři, v roce 1923 již nastoupil na jeho místo a začal si zde budovat svoji třídu. Zde začíná Kocianova dráha pedagoga, přesto ale ještě několik let aktivně koncertoval. Ve školním roce 1924 – 1925 byl na Pražské konzervatoři jmenován profesorem. Počátkem podzimu 1927 smrtelně onemocněla jeho matka, která ještě v říjnu téhož roku zemřela. Kolem roku 1930 došlo ke zhoršení Jaroslavových psychických problémů. Měl strach z ohluchnutí a dokonce měl občas pocit, že jeho intonace již není tak dokonalá jak bývala. Proto se rozhodl svoji aktivní hudební kariéru ukončit již ve 47 letech, právě na svém uměleckém vrcholu. Od té doby se již věnoval pouze kariéře pedagoga a občasné dirigentské činnosti. Roku 1930 si zahrál v druhém zvukovém československém filmu, který nese název „Když struny lkají“, kde ztvárnil

tuláka, zkrachovalého houslového virtuóza. V roce 1931 skončilo po jedenáctiletém trvání Jaroslavovo první manželství, kdy Ludmila po dlouhé nemoci zemřela. V roce 1934 pak zemřel i jeho milovaný profesor Otakar Ševčík, se kterým se rozloučil projevem na pohřbu v Písku. Tou dobou také dočasně vedl Českou filharmonii.

V roce 1937 se Jaroslav Kocian podruhé oženil. Vzal si svoji hospodyní Boženu Benešovou. V prvním roce nacistické okupace se na jeden školní rok stal ředitelem Pražské konzervatoře. V roce 1943 byl nucen místo profesora houslí opustit pro svůj postoj k okupantům a ve svých šedesáti letech odešel do předčasné penze. Po konci války se již na Pražskou konzervatoř nevrátil, ale pedagogicky dále působil soukromě.

Jaroslav Kocian zemřel v pražském Borůvkově sanatoriu 7. března 1950. Poslední rozloučení proběhlo v Dvořákově síni pražského Rudolfiny, odkud byl na své přání převezen do rodného Ústí nad Orlicí, kde byl pohřben do rodinné hrobky. Jeho ostatky byly po sedmi letech převezeny na pražský Slavín.

2. Jaroslav Kocian – houslista

Za počátek Kocianovy houslové kariéry můžeme považovat koncert, který se uskutečnil 2. dubna 1898, přestože do roku 1901 byl Kocian stále studentem konzervatoře. Od tohoto dubnového koncertu však začal Jaroslav Kocian vystupovat pravidelně a jeho koncertní činnost byla stále častější.

První samostatný Kocianův koncert se uskutečnil 1. září 1901 v Hlinsku, klavírního doprovodu se zde ujal František Veselský. Další koncert uspořádal Jaroslav Kocian 17. září téhož roku ve svém rodišti – Ústí nad Orlicí. Na tomto koncertě byli přítomni i houslista a pedagog František Ondříček a Otakar Ševčík. Další dva koncerty se uskutečnily v Praze. Na jednom z nich se Kocian seznámil s francouzským dirigentem Édouardem Colonnem, který ho pozval ke koncertování v Paříži. Tyto koncerty se ovšem nikdy neuskutečnily. Kocian tedy dále pořádal koncerty po Čechách – mimo jiné v Chrudimi, Heřmanově Městci, Jihlavě, Jičíně nebo Jilemnici.

Ještě v roce 1901 dostal pozvání od knížete Kinského, aby na jeho zámku zahrál před vybranou společností. Díky tomu se Kocianovi konečně otevřely dveře do světa.

Jeho první zahraniční cesta vedla do Vídně, brány do hudebního světa. Kocian měl ale velký handicap. Přišel až tři roky po Janu Kubelíkovi, který již stihl svým houslovým uměním oslnit svět. Navíc Kocian stále neměl dobrý nástroj. Nicméně jeho hra byla tak uchvacující, že dokázal dobýt svět i přes veškeré překážky. Oproti Kubelíkovi, který oslňoval pouze svojí technikou a virtuozitou své hry, měl Kocian něco navíc. Tím něčím byla naprosto čistá a nikdy neselhávající technika, k tomu se přidala dokonale přesná intonace, zvučný i něžný hudební projev a měkký a zpěvný tón. Za Kocianovu nejpozoruhodnější vlastnost houslisty ale považujeme dokonalý smysl pro různé slohy a umění vcítit se do záměru a myšlenky autora.

K výjimečnosti projevu Jaroslavu Kocianovi také jistě přispívala jeho hudební všestrannost (houslista, skladatel, dirigent, skvělý klavírista), která mu také pomohla vyniknout mezi takovými evropskými umělci (Kocianovými současníky staršími i houslisty nastupující generace), jako byli Willy Burmester (1869-1933), August

Wilhelmj (1845-1908), Jenö Hubay (1858-1937), Leopold Auer (1845-1930), Carl Flesch (1873-1944), Bronislaw Huberman (1882-1947), Fritz Kreisler (1875-1962), František Ondříček (1857-1922), Jan Kubelík (1880-1940), Juan Manén (1883-1971), Pablo de Sarasate (1844-1908), Henri Marteau (1874-1934), Jacques Thibaud (1880-1953), Émile Sauret (1852-1920) nebo Eugène Ysaÿe (1858-1931).

Mezi všemi těmito umělci, kteří již měli svůj věhlas, se podařilo Jaroslavu Kocianovi prosadit se. Nejenže byl vynikajícím houslistou, ale také byl velice skromným a pracovitým člověkem.

Po úspěšné cestě do Vídně se vrátil zpět do Čech, kde koncertoval v Olomouci (koncert s dcerou Antonína Dvořáka – pěvkyní Magdalenou), v Příbrami, Hradci Králové a Brně. Tou dobou se již také chystal na svou další koncertní cestu, tentokrát do Londýna.

Do Anglie tedy odjel hned v prosinci roku 1901 a uspořádal zde dva koncerty, na nichž přednesl Koncert pro housle fis moll moravského houslisty, violisty a skladatele Heinricha Wilhelma Ernsta, Beethovenovu Kreutzerovu sonátu a skladby Nicoly Paganiniho a Otakara Ševčíka. V Londýně se seznámil s italským pěvcem Enrico Carusem, rakouským houslovým virtuózem Fritzem Kreislerem a s dalšími renomovanými umělci. Díky skvělým kritikám svých koncertů se teď mohl zařadit mezi nejlepší umělce své doby.

Na Vánoce 1901 se opět vrátil zpět do Čech a uskutečnil zde další koncerty.

Po tomto českém koncertním „turné“ podnikl ještě dvě cesty do Vídně, kde se opět setkal s velkými úspěchy a v mnoha hudebních listech se dočkal samých pozitivních ohlasů.

V roce 1902 se mu dostalo pozvání ke koncertům ve Francouzské riviéře. Tam svou hrou oslnil hraběnku de Robiglio, která mu darovala staré italské housle postavené mistrem Nicolou Gaglianem v roce 1737. Tím se konečně dostal Kocianovi do rukou krásný a vzácný nástroj.

Po návratu z Francie pořádal Kocian opět koncerty v českých městech. Zde se nám začala ukazovat jeho láska k vlasti i to, že netoužil po slávě kvůli sobě, ale především kvůli své rodné zemi, rodnému městu, českému lidu, jeho hudebnímu umění a v neposlední řadě pro svého milovaného pana profesora Ševčíka.

V květnu roku 1902 odjel Jaroslav Kocian na svou druhou cestu do Londýna, kde měl účinkovat na koncertech při slavnostech korunovace britského panovníka, nástupce královny Viktorie, Eduarda VII. Budoucí král ovšem onemocněl zánětem slepého střeva, proto byly korunovační slavnosti odloženy a Kocian na nich již nevystoupil. Přesto ale odehrál několik koncertů v St. James's Hall. Jeden z nich byl s londýnskou filharmonií, kterou řídil rakouský dirigent Hans Richter.

Po návratu z Anglie do Čech si Jaroslav Kocian doma v Ústí nad Orlicí opět rozšiřoval repertoár a chystal se odjet na své první velké koncertní turné po Americe. Jako každý rok ale nejdříve na začátku sezony předvedl nově nacvičený program dvakrát v Ústí a jednou ve Lvově s místní filharmonií.

Začátkem října 1902 odjel se svým korepeditorem Františkem Špindlerem na turné. Nejprve odehráli několik koncertů v Anglii a poté je již čekal New York a další města ve Spojených státech amerických a Kanadě. Toto americké turné trvalo až do dubna roku 1903 a poté se oba hudebníci vrátili zpět do Čech, kde Kociana čekaly koncerty s Českou filharmonií v Praze a v Pardubicích.

Po odehrání těchto koncertů se ale musel vrátit se svým právníkem Josefem Janem Svátkem do Spojených států. Za koncerty, které tam Jaroslav Kocian s Františkem Špindlerem odehráli, neobdrželi totiž žádný honorář. Místo něj si však nezkušený Kocian na radu svých přátel nechal jako zástavu housle Guarneri, které si od amerického milionáře Cloptona vypůjčil impresáři Arronson, jenž ke konci turné i s penězi na honoráře zmizel. Když se ovšem Clopton dozvěděl, jak je Arronson podvedl, tak Kocianovi tyto housle daroval. Ještě během tohoto velmi krátkého pobytu za oceánem stihl Jaroslav Kocian odehrát dva koncerty v Madison Square Garden v New Yorku. Milionáři Cloptonovi za jeho velkorysý dar později věnoval svou Serenadu.

V roce 1903 se při příležitosti oslav stoletého výročí Cecilské hudební jednoty, nejstaršího hudebního sdružení města Ústí nad Orlicí, konal koncert, na kterém Kocian vystoupil jako sólista, doprovázel na klavír a řídil orchestry a sbory.

Na podzim téhož roku čekaly Jaroslava Kociana koncerty ve městech, ve kterých se mu prozatím vystupovat nepodařilo. Jedná se o koncerty ve Varšavě, Budapešti, a ve městech severní a střední Itálie.

V létě roku 1904 se potom dostal do Anglie, na podzim do Maďarska, Krakova, Berlína a Drážďan, v zimě do Ruska. V Rusku zůstal až do konce března roku 1905, kde vystoupil několikrát v Moskvě.

Po návratu z Ruska čekalo Kociana turné po severní Itálii. Zde se mu dostalo velké pocty – po koncertě v Janově mu jako největšímu houslovému virtuózi otevřeli schránku s Paganiniho Guarnerkami, na které si jako vůbec první houslista od Paganiniho smrti směl zahrát. To bylo pro Kociana velkým oceněním.

Na podzim roku 1905 odehrál koncert v Manheimu a začátkem roku 1906 koncertoval opět v Čechách a na Moravě. Na jaře odjel do Rumunska a poté ho čekalo již páté turné v anglických městech.

Jako každý rok se o letních prázdninách věnoval nastudování nového repertoáru, který prezentoval nejprve v Ústí nad Orlicí před svým domácím publikem a potom také v Praze.

Po tomto pražském koncertě se opět vydal do Ameriky. V období od 2. 11. do 16. 12. uskutečnil na sedmdesát produkcí (denně musel odehrát dva koncerty) v New Yorku i dalších městech a počátkem roku 1907 ho čekaly další koncerty, tentokrát na jihu Spojených států. Tehdy také napsal převážnou část svých houslových skladeb, které mu později vydalo newyorské nakladatelství Schirmer.

Ve druhé polovině tohoto roku Kocian koncertoval opět v Evropě a to ve Slovinsku, Chorvatsku, Rumunsku a poprvé také na Slovensku – v Prešově a Košicích.

V roce 1908 se vydal na koncerty do Maďarska, jižní Itálie, na Sicílii, do Říma a měst severní a střední Itálie. Poprvé se mu také poštěstilo odjet koncertovat do Afriky, Tunisu.

V létě roku 1908 se Kocianovi naskytlo místo profesora houslí na konzervatoři v Oděse. Toto místo mu nabídl František Stupka, který byl tehdy na oděské konzervatoři také profesorem. S místem profesora v Oděse přijal Kocian také místo koncertního mistra v Oděském kvartetu (někdy nazývaném také oděským Českým kvartetem). Středem jeho repertoáru byla díla ruských a českých autorů, jako byli například Alexandr Porfirjevič Borodin, Petr Iljič Čajkovskij, Alexandr Konstantinovič Glazunov, Antonín Dvořák, Zdeněk Fibich nebo Vítězslav Novák. Nevyhýbali se

ovšem ani skladbám jiných světových skladatelů, například Ludwiga van Beethovena nebo Césara Francka. Kocianovými kolegy byli v tomto kvartetu František Stupka - housle, Josef Permann – viola a Ladislav Zelenka - violoncello. Toto smyčcové kvarteto založil žák Otakara Ševčíka František Stupka. Nejprve se jmenovalo Nové české kvarteto, později bylo přejmenováno na Oděské kvarteto. Jaroslav Kocian se stal jeho primáři po německém houslistovi Fiedelmanovi. Se začátkem sezony začalo i slavné období tohoto tělesa světové úrovně nejen v Oděse, ale i v dalších ruských městech. Kocian v této době nejen učil na konzervatoři a vystupoval v kvartetu, ale také vystupoval sólově.

Kariéra Oděského kvarteta však netrvala dlouho – Kocian dostal po dvou letech působení v tomto komorním tělese nabídku od knížete Meklenburského, aby dělal koncertního mistra v jeho kvartetu v Petrohradu. Jaroslav Kocian tuto nabídku přijal a s Ruským (Meklenburským) kvartetem absolvoval koncertní cesty po Rusku a Anglii. Toto kvarteto však již nemělo tak skvělou úroveň jako kvarteto Oděské.

V první polovině roku 1910 vystupoval Jaroslav Kocian opět jako sólista ve městech na jihu Ruska a poté byl pozván na další turné po Americe. Vzdal se proto vedení Ruského kvarteta a tím byla jeho kariéra komorního hráče ukončena. I přesto, že netrvala dlouho, dokázal Kocian dosáhnout světové úrovně i jako komorní hráč.

V létě roku 1911 se tedy doma připravoval na již třetí turné po Americe, kde ho tentokrát na koncertech na klavír doprovázel Maurice Eisner. Po tomto turné se opět vrátil do Evropy a koncertoval ve Vídni, Praze, Maďarsku a Rumunsku.

Po návratu z Ameriky se v zimě opět vrátil do Ruska a odtamtud vedla jeho cesta poprvé do střední Asie. Z Asie se ale brzy vrátil zpět do Evropy, kde uskutečnil koncerty v Budapešti, Vídni a ve městech jižního Rakouska.

V roce 1913 byl opět pozván na své čtvrté a zároveň předposlední turné do Ameriky. Zde koncertoval převážně v New Yorku a Chicagu. Cestou zpět se ještě zastavil v Anglii. Poté se vrátil zpět do Čech, koncertoval v Praze a potom v Ústí nad Orlicí při příležitosti otevření nové budovy gymnázia a výročí 25 let sokola.

Dne 19. září 1913 otevřel novou sezonu koncertem v Ústí nad Orlicí a po něm pokračoval do dalších východočeských a západočeských měst. Na podzim tohoto roku byl pozván do Prahy, aby tam spolu s Emou Destinovou a Ševčík – Lhotského kvartetem zahráli při příležitosti otevření nové síně pražského Mozartea. Budovu

Mozartea navrhl v letech 1911 – 1912 architekt Jan Kotěra, postavena byla v roce 1913 pro nakladatele hudebnin Mojžíra Urbánka.

V říjnu téhož roku odjel Jaroslav Kocian do Holadska a jižního Rakouska – Uherska, aby zde uspořádal několik svých koncertů. Po návratu z ciziny zjistil, že jeho tatínek již nežije. To byla pro Kociana velká a bolestná ztráta.

V lednu roku 1914 vystoupil Kocian na dvou koncertech v pražském Rudolfinu, po nich odjel koncertovat do Českých Budějovic, odtamtud do Vídně (zde při Kocianově koncertě řídil filharmonii český skladatel Oskar Nedbal), Bratislavy, dále na Ukrajinu a již po několikáté do Anglie.

Koncem března roku 1914 se vrátil opět do Čech, zde pořádal koncerty převážně v moravských městech. Ještě v červnu téhož roku ho čekala vystoupení v Paříži, hned po nich ovšem odjel zpět do Čech, kde v létě propukla první světová válka.

Ani během války nemusel Kocian přerušit své koncertní aktivity, koncertoval však pouze v Čechách, v zahraničí nikoli. Dne 2. prosince 1914 měl koncert v pražském Rudolfinu, 20. března 1915 ve Smetanově síni Obecního domu, 29. března v Plzni, 5. září v Ústí nad Orlicí, 7. ledna 1916 v Kutné Hoře, 10. září opět v Ústí. Většina těchto koncertů byla na dobročinné účely – například na podporu sirotků a vdov po padlých vojácích. V roce 1917 se mu podařilo vyjet do Polska.

Během války si dále rozšiřoval svůj repertoár, léto 1918 trávil doma v Ústí. Tam se také 28. října dočkal osvobození.

Po válečných letech vystoupil s Glazunovovým houslovým koncertem v Praze, doprovodila ho Česká filharmonie a 4. ledna 1919 se mu dostalo pocty, když mohl vystoupit ve Smetanově síni na koncertě, na kterém byl přítomen také první československý prezident Tomáš Garrigue Masaryk. Po tomto významném vystoupení pokračoval v koncertování v českých městech a v Bratislavě.

V červnu roku 1919 byl vyslán spolu s dalšími umělci – Emou Destinovou, Českým kvartetem, orchestrem Národního divadla v čele s Karlem Kovařovicem a dalšími, aby reprezentovali nově vytvořenou Československou republiku v zahraničí – Paříži, Londýně a Švýcarsku.

Po prázdninách ho ovšem opět čekaly koncerty v Ústí, západočeských lázeňských městech, městech severních a východních Čech a na Slovensku.

V roce 1920 vznikla nová tradice novoročních koncertů České filharmonie a Kocian měl tu čest vystoupit na prvním z nich.

Ještě v témže roce se připravoval na další své koncertní turné, tentokrát po Jugoslávii a Rakousku. Od ledna do června tohoto roku však ještě zastupoval profesora Ševčíka na Pražské konzervatoři.

V březnu 1921 pořádal koncerty v Bulharsku a Srbsku, v létě koncertoval ve slovenských a českých lázeňských městech, ve Valašském Meziříčí, na podzim odjel do Polska, koncem roku do severní a střední Itálie. Po příjezdu ze zahraničí se dne 22. března 1922 uskutečnil ve Smetanově síni Obecního domu koncert k příležitosti sedmdesátých narozenin profesora Otakara Ševčíka, kde Kocian spolu s dalšími bývalými Ševčíkovými žáky vystoupil. Zahrál tehdy Dvořákův houslový koncert za doprovodu České filharmonie v čele s Václavem Talichem.

Na podzim roku 1922 odjel na své poslední americké turné, odkud vedla jeho cesta ještě do Japonska. Sezónu 1923 -1924 strávil koncertováním v japonských a čínských městech.

Od roku 1924 do roku 1930 stále pořádal koncertní turné (například v Anglii, Itálii, Bulharsku nebo Jugoslávii), i přesto, že byl již profesorem houslí na Pražské konzervatoři, kde převzal místo po Otakaru Ševčíkovi. V roce 1926 oslavil 25. výročí své koncertní činnosti.

Jako jeden z mála virtuózů dokázal odejít z koncertních pódíí na vrcholu své bohaté koncertní kariéry. Obával se totiž uměleckého sestupu, jakých byl svědkem u některých svých kolegů. Svoji uměleckou činnost ukončil v roce 1930 ve svých 47 letech a začal se naplno věnovat kariéře pedagogické.

2.1. Houslové umění Jaroslava Kociana

Kocianovo houslové umění pramenilo především z lidové písně, českého jazyka a hudební klasiky, a to jak české, tak i světové. Těchto podnětů se mu bohatě

dostávalo již od útlého dětství v Cecilské hudební jednotě v Ústí nad Orlicí. Krása jeho zpěvného tónu vycházela z dlouhého českého vokálu.

V době, kdy mladý Kocian vstupoval do svého života houslového virtuóza, již Čechy měly dva umělce světového jména, a tito umělci určovali velmi vysokou úroveň požadavků. Byli jimi František Ondříček a Jan Kubelík. Pokud se chtěl Kocian zařadit mezi ně, musel se s touto úrovní vypořádat nejen na poli domácím, ale i zahraničním.

Po dokonale propracované a nikdy neselhávající technické stránce hry a perfektně čisté intonaci byl Kocianovou nespornou předností měkký, zpěvný a přitom zvučný osobitý tón, který se vyznačoval velice rozsáhlou škálou barev. Ideálem tónového projevu byl pro něho tón polského virtuóza a skladatele Henrika Wieniawského.

Kocianovou nejpozoruhodnější vlastností byla ovšem rozsáhlost jeho repertoáru a především pak dokonalý smysl pro interpretaci skladeb různých slohů. Veškerá díla reprodukoval s perfektním porozuměním jejich charakteru a myšlenky autora. Nespornou výhodou pro něj také byla jeho hudební mnohostrannost, která mu umožňovala nejen vyniknout jako interpretovi, ale také dokonale pochopit reprodukované dílo. Mimo jiné disponoval vynikající pamětí – například dokázal kdykoliv bez přípravy zahrát všech šest Bachových sonát a partit pro sólové housle. Kocianovi se podařilo naprosto dokonale vystihnout podstatu bachovského stylu. Řídil se tím, že je nutné, aby technika hry byla tak bezchybná, že nebude překážet domýšlení přednášeného díla.

Pokaždé, když nacvičoval novou skladbu, postupoval velice trpělivě a systematicky. K obtížným místům, která postupem času ztrácela na přesnosti, se vždy vrátil a znovu je pečlivě procvičoval. Tím dodržoval bezvadně pochopený Ševčíkův metodický postup. Velkou pozornost věnoval také dynamické stavbě díla a významný důraz kladl i na přiměřenost tempa. Velmi svědomitou péčí však věnoval Kocian vypracování dokonale čisté intonace. Nejprve vystavěl melodickou linku a poté začal přidávat výrazové prvky, jako například vibrato, dynamiku nebo tempo.

Souhrnným výsledkem Kocianova houslového umění byla bezpochyby jeho „českost“. Ta úzce souvisela s jeho životním stylem, tedy životem českého muzikanta, který ke svému mistrovskému umění dospěl především díky úzkému

kontaktu s hudební tradicí Cecilské jednoty a hudební tradicí kantorskou, v první řadě houslovou. Kocianova láska k vlasti zde vystupuje nesporně.

Jaroslav Kocian byl velice pilný a skromný člověk. Byl sebekritický a přísný především sám k sobě. Svým výjimečným uměním se bezpochyby zařadil mezi největší české houslové virtuózy jako osobnost první kategorie. Spolu s Janem Kubelíkem zůstali nejslavnějším „dvojhvězdám“ počátku 20. století.

3. Jaroslav Kocian – skladatel

Všestranný hudební talent se u Jaroslava Kociana projevoval již od dětství, jako velmi malý už zkoušel komponovat. Jeho vzorem byl vždy Antonín Dvořák, u kterého později na konzervatoři skladbu studoval. Jeho pedagogy kompozice byli také profesori Knittl a Stecker. Během studií na konzervatoři si napsal například kadenci k houslovému koncertu N. Paganiniho nebo skladbu s názvem Romance pro orchestr, ve které hrál houslové sólo jeho spolužák B. Feist.

Kocian jako skladatel za sebou nezanechal rozsáhlé dílo a jeho skladby jsou spíše drobné. Skládal především pro své housle a pro sebe. Dobře věděl, co posluchače na jeho hře tak uchvacuje, proto mají jeho skladby spíše zpěvný charakter a nenajdeme v nich tak vypjatou technickou složku jako například ve skladbách Ševčíka nebo J. Kubelíka.

Ve svých skladbách se Kocian nesnažil najít žádné nové výrazové prvky. Spíše se chtěl jejich charakterem sžít s posluchačem. Na stejném principu fungovalo i jeho reprodukční umění.

Důležitou část jeho kompoziční činnosti tvoří vokální skladby, a to hlavně světské sbory, ve kterých se nápadně projevuje Kocianův vztah k české lidové písni a českému národu. Většina těchto sborů byla napsána pro Cecilskou hudební jednotu, měly vystihnout podstatu jejího společenského a kulturního života. Církevní vokální skladby jsou dochovány převážně v rukopisech.

Nejvýznamnější Kocianovou církevní skladbou je Slavnostní mše ve starém slohu, která pochází z roku 1905. Je psaná latinsky a Kocian se při jejím komponování inspiroval českým rokokem, jehož „duch“ na něj významně působil (zejména vánoční pastorály a mše). Tato mše byla připravena k tisku, ke kterému ale nakonec nedošlo. Jaroslav Kocian napsal i další církevní skladby, především pro potřeby Cecilské hudební jednoty v Ústí nad Orlicí.

Jeho skladatelská činnost není příliš bohatá. Napsal ještě několik skladeb pro housle s průvodem klavíru, kdy klavírní part byl později instrumentován pro orchestr, nebo byla pro orchestr přepsána celá skladba. Většina Kocianových děl byla vydána v Americe, opusová čísla jim byla přidělena namátkou bez zdůvodnění.

3.1. Seznam Kocianových skladeb

3.1.1. Instrumentální hudba

I. Housle s klavírem

Dumka, 1901, věnována Otakaru Ševčíkovi

Old Folks at Home. Introdukce, thema a variace, 1907

Lavottova první láska, 1908

Opus 17: č. 1 Serenata, 1909, věnována Františku Špindlerovi

č. 2 Humoreska, 1909

Opus 18: č. 1 Méditation du Soir, 1911, věnována Juliu Kocianovi

č. 2 Intermezzo pitoresque, 1911

č. 3 Hymne au Printemps, 1911

Opus 19: č. 1 Mélodie, 1911, věnováno Františku Liháříkovi

č. 2 Chanson printanière, 1911

č. 3 Lullaby, 1911

Píseň lásky, 1941, transkripce skladby Josefa Suka

Serenáda

Morceau de Salon

II. Housle s orchestrem

Serenáda, vlastní úprava

Humoreska (op. 17, č. 2), vlastní úprava

Méditation du Soir (op. 18, č. 1), vlastní úprava

Romance

III. Smyčcový orchestr

Žertík (transkripce Serenády op. 17, č. 1), vlastní úprava

Intermezzo pitoresque (op. 18, č. 2), vlastní úprava
Jarní hymnus (Hymne au Printemps op. 18, č. 3), vlastní úprava
Jarní píseň (Chanson printanière op. 19, č. 2), vlastní úprava
Na Sylvestra u Kocianů. Polka pro sextet
Pochod a polka pro malý orchestr

IV. Dechová hudba

Pochod (bez názvu, zachovány jen hlasy žest'ových nástrojů)
Serenáda, 1948, vlastní úprava
Intermezzo pitoresque, 1949, vlastní úprava

3.1.2. Vokální hudba

I. Církevní skladby

Skladby sólové

Dvě Ave Maria pro bas a baryton s průvodem varhan
Píseň ku sňatku (text P. Nebeský)

Skladby sborové

Zdrávas Maria pro soprán, alt a varhany, 1899
Dvě liturgické vložky pro smíšený sbor a varhany: Graduale (Audi filia et vide),
Offertorium (Afferentur regi virgines), 1903, k příležitosti výroční slavnosti Cecilské
hudební jednoty
Slavnostní mše pro sóla, sbor, orchestr a varhany, 1905
Pange lingua pro smíšený sbor a varhany, 1907
Veni Sancte Spiritus pro smíšený sbor a varhany

II. Světské skladby

Skladby sólové s průvodem klavíru

Hubičky (text F. Procházka), 1942

Oklamaná (text F. Procházka), 1942

Za vodou

Jen jedno slunce na nebi (text B. Studničková)

Skladby sborové

Tři mužské sbory: č. 1 Jabloňka (text F. X. Procházka)

č. 2 Domove (text V. Sládek)

č. 3 Země jindy a nyní (text J. Neruda)

Slavnostní sbor na text E. Zeinera, 1903, věnován Cecilské hudební jednotě

Mužský sbor Čechy (text J. Milota)

Ženské sbory s průvodem klavíru: č. 1 Jabloňka (text F. X. Procházka)

č. 2 Oklamaná (text F. X. Procházka)

č. 3 Hubičky (text F. X. Procházka)

č. 4 Ve starém parku (text J. Svátek)

3.1.3. Pedagogická díla

Počátky hry na housle (spolupráce na houslové škole Julia Kociana, III. vydání), 1945

Úprava analytických studií Otakara Ševčíka k Dontovým capricciím op. 35

4. Jaroslav Kocian – pedagog

Jaroslav Kocian se poprvé ve funkci profesora houslí na Pražské konzervatoři objevil v roce 1921 – od ledna do června tohoto roku zastupoval profesora Ševčíka, který byl toho času na cestě po Americe. Jako svého nástupce Ševčík Kociana sám navrhl a jeho návrh byl přijat, což se později pro Pražskou konzervatoř ukázalo jako skvělé řešení. Otakar Ševčík se potom na své místo vrátil, ale chtěl na něj rezignovat. Dříve než však ministerstvo na jeho rezignaci stačilo odpovědět, zemřel druhý profesor houslí František Ondříček (12. dubna 1922), takže Ševčík opět nabídl škole své služby. Do konce roku zde setrval, ale potom opět odjel do zahraničí s tím, že už se na konzervatoř nevrátí. Svoji cestu záměrně prodlužoval až k datu vypršení smlouvy. Protože se při svém prvním krátkém působení na Pražské konzervatoři Jaroslav Kocian osvědčil, škola mu po Ševčíkově odchodu opět nabídla místo. Dne 1. února 1923 sem tedy nastoupil jako profesor a budoval si svou třídu, kterou již neopustil. Ke konci školního roku 1924 – 1925 byl ředitelem školy jmenován řádným profesorem. Ministerstvo se ještě snažilo znovu dostat profesora Ševčíka zpět na konzervatoř, ten ale již nechtěl. Kociana považoval za svého nejlepšího žáka a odpovídajícího nástupce, proto ho doporučoval nejen u nás, ale i v zahraničí.

Zpočátku se Kocianova pedagogická kariéra střetávala s dráhou aktivního výkonného umělce, proto se učitelství nevěnoval docela naplno. Když však své koncertování ukončil, začal se plně věnovat učení, které se tak stalo středem jeho činnosti.

Jaroslav Kocian přejal po Ševčíkovi jeho pedagogické dědictví, v metodice a teorii již nevytvořil nic nového. Svých učitelských úspěchů dosáhl splynutím své vlastní umělecké praxe a Ševčíkovy metodiky, kterou měl naprosto dokonale nastudovanou a jako jeden z mála Ševčíkových žáků jí perfektně porozuměl. Proto ji mohl dále aplikovat na své studenty, kteří pod jeho vedením dosahovali vynikajících výsledků.

Jaroslav Kocian a Otakar Ševčík si byli v mnohém podobní. Spjoval je stejný společenský původ, měli společné charakterové znaky, a to především vytrvalost a neústupnost. Kocian byl velmi přísným učitelem. Věděl a svým žákům vštěpoval, že jedině přísností je možné dosáhnout nejlepších výsledků. Byl ovšem nekompromisní nejen ke svým žákům, ale především k sobě. Vždy se snažil o to, aby naučil pracovat

své studenty systematicky a s velkou trpělivostí. Technický problém řešil většinou prakticky a nebyl přílišným příznivcem jeho teoretického řešení. Ševčíkovu metodu vyznával a docela přesně ji také dodržoval. To, jak jeho studenti zvládnou technický problém, nechával především na nich samotných a sám se věnoval spíše tvorbě tónu a výrazovým prvkům hry. Předpokladem pro studium v jeho třídě proto byla vyspělá technika.

Velký důraz kladl na dokonalou intonaci. Tak jako když sám nastudovával novou skladbu, vyžadoval i po svých žácích, aby skladbu hráli nejprve bez vibrata a až po jejím dokonalém vyčištění jim dovolil vibrato přidat. Vibratu věnoval stejnou péči jako intonaci – nesmělo být příliš rychlé (mečivé), ale klidné a rovnoměrné. Pro dokonalé zvládnutí techniky pravé ruky vyžadoval absolvování opusu 2 Otakara Ševčíka.

Nejdůležitějším Kocianovým požadavkem však bylo vštípit svým žákům smysl pro reprodukci skladeb odlišných slohů a pochopení záměru autora. Toto pro něj bylo jednou z nejdůležitějších schopností dobrého houslisty. Tuto dovednost patrně dokázal dát studentům jedině Kocian, kterého nikdy příliš neohromovala technika, ale prožitek, promyšlenost a výstavba interpretované skladby. Byl si dobře vědom, že každý umělec reprodukuje stejné dílo jinak a tuto vlastnost u svých žáků pěstoval. Snažil se jim vštípit důležitost individuálního pojetí díla, avšak bez narušení skladatelova záměru. Kocian se i v technicky velmi vypjatých skladbách snažil vždy najít emocionální myšlenku. Své žáky formoval jak hudebně, tak lidsky, dbal na jejich široký hudební rozhled.

Jaroslav Kocian nebyl pouze profesorem Pražské konzervatoře, ale měl i své soukromé žáky (učil například Jiřího Straku, Josefa Suka nebo Václava Snítla). Přepracoval a z Ševčíkova rukopisu připravil k tisku Průpravu k 24 capricciím Donta, op. 45, ke které připsal své vlastní pojednání o vyučování O. Ševčíka.

V roce 1943, po svých šedesátých narozeninách, byl donucen z konzervatoře odejít do předčasného důchodu. Na školu se k její velké škodě po konci druhé světové války již nesměl vrátit. Učil však dále alespoň soukromě – V. Snítla a J. Suk byli poslední, kdo k němu dojížděli na hodiny před jeho smrtí. Josef Suk mu potom hrál na pohřbu v Praze, Václav Snítla na rozloučení v Ústí nad Orlicí.

Přestože se Kocianovi podařilo vychovat vynikající houslisty, jeho pedagogická kariéra nikdy nedosáhla takové úrovně jako jeho činnost umělecká.

4.1. Seznam Kocianových žáků

Schlomo Bor

M. Dimitrievič

V. Eisner

Marie Fremerová

Tomáš Hála

- koncertní mistr České filharmonie, pedagog

Karel Heusler (nar. 1915)

- člen Národního divadla - I. koncertní mistr orchestru Smetanova divadla

Marie Hlouňová (1912 – 2006)

- sólistka České filharmonie, profesorka na AMU v Praze a na uměleckých školách v Dánsku a Japonsku - z jejích žáků jmenujme například Janu a Danu Vlachovy, Pavla Hůlu, Jiřího Tomáška, Shizuku Ishikawu

F. Hnyk

Václav Holub

S. Hrubeš

Zdeněk Kolářský (1898 – 1989)

- člen Šakovy filharmonie a České filharmonie, profesor na Pražské konzervatoři

Viliam Kořínek (1915 – 2006)

- člen Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK, Symfonického orchestru Československého rozhlasu, a Slovenské filharmonie, profesor na konzervatoři a VŠMU v Bratislavě

Karl Köckert

- František Krejčí (1904 - 1958)** - profesor konzervatoře v Brně
- Jaroslav Kučera** - koncertní mistr Symfonického orchestru Československého rozhlasu
- Egon Ledec (1889 – 1944)** - II. koncertní mistr České filharmonie
- Alexej Petr Mádle** - dlouholetý koncertní mistr orchestru Smetanova divadla, Kocianův žák pouze chvíli (potom žák Váši Příhody)
- Rudolf Muzika**
- Ludvík Němeček**
- Jarmila Němcová**
- Stanislav Ondříček (1885 – 1953)** - bratr houslistů Františka a Emanuela Ondříčkových, učitel hry na housle v Záhřebu, Tbilisi, Kišiněvě, Jaroslavi, Praze, Pardubicích, Českém Brodě, Nymburku a Kolíně
- Dušan Pandula (1923 - 2005)** - primáři Hábova kvarteta
- L. Pfeifer**
- Alexandr Plocek (1914 - 1982)** - koncertní mistr a sólista České filharmonie, primáři Pražského kvarteta a Českého tria, jeden z prvních profesorů AMU v Praze – jeho žákem byl například Josef Suk ml.
- Antonie Polívková**
- Jindřich Praveček ml. (1909 - 2000)** - především skladatel a dirigent
- Julius Remeš (1897 – 1992)** - profesor na konzervatořích v Ostravě a Brně
- Otto Rezek**
- Josef Roubal**
- Jaroslav Sauerstein**
- Václav Snítal (1928 – 2015)** - koncertní mistr orchestru Armádní opery a činoherního orchestru Národního divadla,

člen Vlachova kvarteta a Smetanova tria, umělecký vedoucí a primářiis Českého noneta, houslista souboru Ars rediviva, profesor AMU v Praze – jeho žáky byli například Václav Hudeček, Jaroslav Svěcený, Pavel Šporcl; čestný předseda poroty Kocianovy houslové soutěže v Ústí nad Orlicí, držitel titulu Zasloužilý umělec

Stanislav Srp (nar. 1930)

- primářiis Dvořákova kvarteta, sólista Moravské filharmonie Olomouc, člen Foerstrova tria

Alžběta Steinová

Jiří Straka (1923 – 1950)

Josef Suk ml. (1929 – 2011)

- primářiis Pražského kvarteta, koncertní mistr Činoherního orchestru Národního divadla, sólista Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého, sólista České filharmonie, profesor na Vysoké hudební škole ve Vídni, zakladatel a umělecký vedoucí Sukova tria a Sukova komorního orchestru, držitel titulu Zasloužilý umělec a Národní umělec, držitel nejvyššího francouzského státního vyznamenání Řádu čestné legie

Jaroslav Svoboda (nar. 1908)

- učitel na městské hudební škole v Mladé Boleslavi, violista Symfonického orchestru Československého rozhlasu, houslista České filharmonie, člen Československého kvarteta

Jan Šedivka (1917 – 2009)

- sólista, komorní hráč a pedagog

Antonín Šimeček (1915 – 1993)

- člen Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK, ředitel LŠU Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí a LŠU v České Třebové, zakladatel a první dirigent

	Komorního orchestru Jaroslava Kociana, dlouholetý porotce Kocianovy houslové soutěže
Antonín Šlajs (nar. 1919)	- člen Orchestru Národního divadla, zakladatel Polabského kvarteta
Karel Šneberger	- profesor Pražské konzervatoře
Miloslav Šnejdar (1917 – 1994)	- houslista Městského divadla v Plzni, skladatel
Gabriel Štefánek (1903 – 1970)	
Josef Šubrt	- dlouholetý člen prvních houslí Symfonického orchestru Československého rozhlasu
Vasil Truchlý	
Otylie Ungermanová (nar. 1907)	
Bohumil Valečko (nar. 1906)	- člen České filharmonie
Karel Vlk	
Marie Vodáková	
František Vohanka (1901 - 1966)	- člen Československého kvarteta
Karel Vronský	- I. koncertní mistr Moravské filharmonie
Albín Vrtel' (1917 – 2000)	- profesor konzervatoře a VŠMU v Bratislavě, člen Moyzesova kvarteta
Ludvík Zámečník	
Ede Zathureczky (1903 – 1959)	- ředitel Lisztovy akademie v Budapešti

5. Otakar Ševčík

Otakar Ševčík se narodil 22. března 1852 v Horažďovicích u Klatov. Již od dětství se mu v jeho kantorské rodině dostávalo hudebního vzdělání - ještě než nastoupil do první třídy, uměl číst dobře z listu a zpívat (od malička zpíval na kůru v kostele v Horažďovicích). Nejprve se začal učit hrát na klavír a v sedmi letech vzal poprvé do ruky housle. Jeho prvním učitelem klavíru i houslí byl jeho otec Josef. Otakar Ševčík měl také sestru Boženu, která působila jako zpěvačka komické opery ve Vídni.

Protože Josef Ševčík nepovažoval povolání hudebníka za dobré a spolehlivé živobytí, poslal Otakara studovat na gymnázium do Prahy. Po nástupu do školy byl Otakar přijat za vokalistu křižovnického kláštera, kde se seznámil s otcem Jaroslava Kociana Juliem. Na housle hrál stále, učil ho Vilém Bauer, pod jehož vedením dělal Otakar velké pokroky a stále více ho lákalo věnovat se houslím ještě více a nastoupit na Pražskou konzervatoř. V roce 1865 jej uslyšel hrát mecenáš Ferdinand Flammiger, který se sešel s Josefem Ševčíkem a domluvil mu, aby pustil syna studovat konzervatoř. Protože ale Otakarův otec neměl dostatek financí na synova studia, rozhodl se Flammiger, že vynaloží své peníze, aby mohl Otakar na konzervatoř nastoupit. Tomu se tak začal plnit sen. Bohužel se ale nejbližší přijímací zkoušky měly konat až v roce 1867 (tenkrát se pořádaly pouze každé tři roky) a mimořádné přijetí nového studenta zamítl ředitel školy Josef Krejčí. Proto se šel Flammiger přimluvit až k samotnému prezidentovi konzervatoře hraběti Albertu Nostitzovi, který přijetí povolil a Ševčík tak mohl okamžitě nastoupit. Nejdříve studoval u Antonína Sitta, později přešel k Antonínu Bennewitzovi, v jehož třídě setrval až do absolutoria v červenci 1870. V tom roce absolvovalo celkem čtrnáct Bennewitzových žáků a Hudební listy označily Otakara Ševčíka za nejlepšího z nich.

Okamžitě po ukončení svého studia na konzervatoři přijal Ševčík místo koncertního mistra v Mozarteu v Salzburku. Zde a v Praze uspořádal několik svých samostatných koncertů. Toho času také dostal nabídku, aby nastoupil na místo koncertního mistra orchestru Prozatímního divadla. Tuto nabídku přijal, ovšem zakrátko se mu naskytla další příležitost, proto Prozatímní divadlo opustil a nastoupil do právě vzniklé vídeňské Komické opery. Tato instituce ale po třech neúspěšných

měsících zkrachovala, a tak byl náhle Otakar Ševčík bez práce. V této době se tedy chystal na koncertní cestu do Lipska, Berlína a Drážďan. Pro nedostatek finančních prostředků si ovšem turné nemohl dovolit, proto koncertoval pouze v českých městech. Po tomto zklamání mu svítla další naděje na odcestování. Od svého přítele Hynka Vojáčka dostal nabídku místa koncertního mistra opery v Charkově, ale toto divadlo se teprve stavělo a mělo pouze občasná představení, kvůli kterým se muselo cestovat. Ševčík byl proto tedy opět zklamán ze zmařeného plánu, a tak odjel do Moskvy, kde sice hrál, ale musel také zpívat a dirigovat. Naštěstí ho však na jednom z koncertů slyšel hrát na housle ředitel konzervatoře v Kyjevě, který mu nabídl místo profesora houslí v této instituci. A tak Otakar Ševčík konečně poznal své životní poslání, tedy poslání pedagoga, a roku 1875 nastoupil jako učitel na kyjevskou konzervatoř. V Kyjevě strávil celkem sedmnáct let svého života. Občas zde vystupoval sólově, spíše však se smyčcovým kvartetem. Hlavní náplní jeho práce teď ale bylo vytváření nové houslové metodiky, kterou se stále více a hlouběji zabýval, a v roce 1881 se mu podařilo vlastním nákladem vydat jeho op. 1. Ten byl nejprve špatně přijat, ale postupem času se mu dostalo uznání a toto dílo slavilo velký úspěch, hlavně tedy v zahraničí. V 70. letech v Kyjevě napsal své jediné houslové skladby, a to České tance, ze kterých jmenujme například známou Holku modrookou. Těchto Českých tanců je sedm a jsou to úpravy českých národních písní. Za svého sedmnáctiletého působení v Kyjevě si v Rusku a Evropě vybudoval významný post, o kterém u nás nikdo neměl ani tušení, proto když mu bylo nabídnuto místo profesora houslí na Pražské konzervatoři, které přijal, byla vůči jeho osobě jistá nedůvěra. Tato nedůvěra se ovšem postupem času rozplynula a Ševčík se i u nás stal uznávaným pedagogem. Z jeho nejlepších žáků jmenujme například Bohuslava Lhotského, Emanuela Ondříčka, Mary Hall a v neposlední řadě Jaroslava Kociana.

Během Ševčíkova působení na Pražské konzervatoři se mu dostávalo dalších nabídek učení v zahraničí, například v Chicagu nebo na Královské akademii umění v Londýně. Obě tyto nabídky ale odmítl a pedagogicky působil nadále v Praze. V roce 1901 byla jeho metodika rozšířena do celého světa díky londýnskému nakladatelství Bosworth. To bylo konečně podnětem ke jmenování Ševčíka do funkce vedoucího smyčcového oddělení na Pražské konzervatoři. V roce 1906 ho postihla krční choroba a dočasně přišel o hlas. Proto potřeboval hlavně odpočívat. V té době se ale také dočkal velké kritiky svého díla, především od ředitele

konzervatoře Karla Knittla. Protože se ho nikdo nezastal, rozhodl se školu opustit. Po dvou letech přijal místo profesora na mistrovské houslové škole ve Vídni, kde byl dokonce jmenován vedoucím a až do roku 1918 sem dojížděl. Po ukončení války toto své místo i Vídeň opustil a ředitel Pražské konzervatoře ho jmenoval čestným profesorem této instituce. Proto zde ve školním roce 1919 – 1920 opět začal vyučovat, ale zatímco František Ondříček a Karel Hoffmann byli jmenováni řádnými profesory, Ševčík nikoliv. To i přesto, že tito dva pedagogové zdaleka nedosahovali takových výsledků jako on (předchozí spory o kvalitě jeho metodického díla navíc nebyly zapomenuty). Ševčík se tedy rozhodl na své místo znovu rezignovat. Mezitím však zemřel F. Ondříček, a tak se Ševčík ještě na několik měsíců na konzervatoř vrátil. Nechtěl se zde ale zdržovat více, než bylo nutné. Z tohoto důvodu doporučil jako svého nástupce Jaroslava Kociana, který ho ve funkci profesora houslí od roku 1923 vystřídal.

Během posledních let svého života i nadále pracoval na svých metodických opusech, které mu vydával Oldřich Pazdírek.

Otakar Ševčík je pokládán za největšího a doposud nepřekonaného hudebního pedagoga. Všichni jeho žáci měli jeden společný znak, kterým byla naprosto neomylná technika hry. Houslista a pedagog Carl Flesch údajně kdysi prohlásil, že „v Evropě se hraje lépe a přesněji od doby, kdy vyšel první metodický opus Ševčíkův“.

Profesor Otakar Ševčík dožil svá poslední léta v Písku, kde 18. ledna 1934 zemřel.

6. Odkaz Jaroslava Kociana

6.1. Kocianova houslová soutěž

6.1.1. Okolnosti vzniku Kocianovy houslové soutěže

Snaha pořádat dětské interpretační soutěže u nás přichází už ve 30. letech 20. století, kdy tato myšlenka napadá Josefa Jírů z Městské hudební školy ve Zlíně. Postupně se ovšem nápad rozšiřuje i mezi další hudební školy a po druhé světové válce se konečně podaří tyto vize uskutečnit. Soutěže se nejprve konaly pouze v rámci školy, ale v 60. letech začaly postupně získávat i celorepublikovou podobu.

V roce 1959 se tedy podaří novému řediteli Lidové školy umění v Ústí nad Orlicí, houslistovi Václavu Šmerdovi uspořádat za pomoci Mistra Bohuše Herana první ročník houslové soutěže, na kterou přijeli soutěžící z Pardubic, Hradce Králové, Jihlavy, Olomouce, a jejich okolních měst. Tato soutěž slavila obrovský úspěch, a tak vznikla myšlenka uspořádat ji v dalším roce jako ústřední soutěž LŠU. Žádost rady MNV v Ústí nad Orlicí Ministerstvo školství schválilo, a tak se z této houslové soutěže stala první československá celostátní houslová soutěž. Pojmenování získala po slavném ústeckém rodákovi, houslovém virtuóзовi a pedagogovi Jaroslavu Kocianovi.

Původně byla Kocianova houslová soutěž spojována se soutěží LŠU (celostátní kolo bylo bráno jako první kolo KHS), ale protože zde byly snahy zpřístupnit soutěž také zahraničním houslistům, musely se soutěže od sebe oddělit, k čemuž došlo definitivně v roce 1969.

6.1.2. Vývoj Kocianovy houslové soutěže

V prvních několika ročnících dlouholetého trvání Kocianovy houslové soutěže (KHS) docházelo často ke změnám v organizaci, místě konání, termínu a podmínkách soutěže (např. počet kategorií a jejich věkové omezení nebo počet porotců). Dělo se tak ve snaze najít optimální podobu KHS jak pro organizátory, tak účastníky. V porotě KHS se vystřídal mnoho předních houslových virtuózů jak českých, tak později i zahraničních a na předních příčkách se umístilo velké množství později známých výkonných umělců a pedagogů.

Mnohokrát došlo ke kolizi s termínem ústředního kola soutěže LŠU (později ZUŠ) s „Kociankou“. Někdy byl proto termín KHS posunut, občas se ovšem ústředního kola využilo jako prvního kola KHS. Současně s KHS probíhá také hudební festival Kocianovo Ústí (obnovený v roce 2005), jehož prvním uměleckým ředitelem byl Jaroslav Svěcený, po kterém vedení festivalu převzal Pavel Šporcl. Ten se o jeho chod stará dodnes. Povinné skladby, které byly součástí druhého ročníku, ovšem v několika následujících stanoveny nebyly, se začaly pravidelně vypisovat od ročníku šestého a vypisují se dodnes. Původně to byly skladby českých, později však i zahraničních autorů, přičemž pro soutěžící z minimálně jedné kategorie byla vyhlášena povinná skladba, kterou napsal Jaroslav Kocian.

Docházelo také ke změnám organizací, které soutěž zaštiťovaly. Původně byla organizátorem pouze LŠU Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí společně s Ministerstvem školství Československé republiky, později kvůli nedostatkům finančních prostředků z důvodu velkého počtu přihlášených účastníků také Klub přátel hudby Jednotného závodního klubu ROH, dále české a slovenské konzervatoře, AMU Praha, JAMU Brno, VŠMU Bratislava, závod CREMONA Luby u Chebu, který věnoval vítězům jednotlivých kategorií housle, později také Klubcentrum v Ústí nad Orlicí a od roku 1992 Nadace Mistra Jaroslava Kociana.

V prvním ročníku Kocianovy houslové soutěže, který se konal v roce 1959 a byl nazván „Soutěž mladých houslistů Kocianova Ústí“, se soutěžilo ve třech věkových kategoriích a soutěžící byli hodnoceni třemi porotci. Druhý ročník soutěže dostal název „Houslová soutěž Mistra Jaroslava Kociana“, který jí ovšem nezůstal. V tomto ročníku byli soutěžící rozděleni do šesti kategorií a hodnotilo je osm porotců. Poprvé byly stanoveny povinné skladby. Ve třetím ročníku se opět soutěžilo ve třech kategoriích a zasedla tříčlenná porota. Poprvé zde vznikla nahrávka, kterou pořídil Československý rozhlas. Čtvrtý ročník KHS (1962) dostal název „Kocianova houslová soutěž“, který přetrvává dodnes. Mladé houslisty, kteří soutěžili v sedmi věkových kategoriích, hodnotili čtyři porotci. Poprvé zde byli účastníci ze Slovenska a poprvé bylo uděleno absolutní vítězství, které získal Bohuslav Matoušek z Havlíčkova Brodu. V pátém ročníku byla stanovená tříčlenná porota, která tvořila základ i v následujících letech. Ta hodnotila výkony mladých umělců třech věkových kategorií.

Nad šestým ročníkem KHS (1964) převzaly záštitu bratislavská, brněnská, plzeňská a pražská konzervatoř, výkony soutěžících hodnotil tříčlenný základ poroty, který byl jmenován v předešlém ročníku, a k němu se přidali další porotci. Počínaje tímto ročníkem byly již každoročně vyhlašovány povinné skladby.

Na sedmý ročník „Kocianky“ se poprvé dostavili zahraniční účastníci, a to z Bulharska a Maďarska. Konečně došlo k ustálení počtu soutěžních kategorií, které jsou čtyři (I. kat. do 10 let, II. kat. do 12 let, III. kat. do 14 let, IV. kat. do 16 let). Toto rozdělení soutěžících se již nezměnilo a trvá dodnes. Byla ustanovena dvě soutěžní kola, z nichž první bylo anonymní a probíhalo za plentou. Do druhého kola se potom vždy probjovala maximálně polovina soutěžících. Porota KHS v tomto ročníku poprvé vyhlásila titul „Laureát Kocianovy houslové soutěže“ (stal se jím bulharský houslista Peter Cočev Delčev). V osmém ročníku (1966) byl počet porotců stanoven na sedm, přičemž tento počet zůstal nezměněn po několik dalších let. Novinkou devátého ročníku KHS byl Zahajovací koncert, na kterém vystoupili bývalí laureáti této soutěže. Tradice se dochovala dodnes. S desátým ročníkem „Kocianky“ se současně poprvé konala „Heranova violoncellová soutěž“. S organizací tohoto ročníku pomohly kromě českých a slovenských konzervatoří také pražská Akademie múzických umění, brněnská Janáčkova akademie múzických umění a bratislavská Vysoká škola múzických umění.

Po skončení jedenáctého ročníku (1969) požádal jakýsi pan Ginsburg z Chicaga o přihlášku, propozice a informace o soutěži, o které se dozvěděl od čerstvé laureátky, Angličanky Fiony Vanderspar. Tím došlo k důležitému přelomu - jméno soutěže se tak bez očekávání doneslo až za oceán. Třináctým ročníkem počínaje se rozhodlo o zařazení obtížnějších povinných skladeb, aby se tím předešlo příliš velkému počtu účastníků. V tomto roce byl poprvé vytištěn Zpravodaj Kocianovy houslové soutěže, který vychází pravidelně po skončení každého soutěžního dne. Stal se tak neodmyslitelnou součástí KHS a přežívá až do současné doby.

Při patnáctém ročníku KHS byla při příležitosti nedožitých devadesátých narozenin Jaroslava Kociana odhalena Kocianova socha v ústeckém Roškotově divadle.

Po několik dalších ročníků zůstává kromě změn členů poroty stav soutěže nezměněný.

V roce 1983 (v průběhu dvacátého pátého ročníku KHS) je při příležitosti stého výročí narození Mistra Jaroslava Kociana odhalena jeho busta před Roškotovým divadlem.

Z důvodu jak hráčské, tak emocionální vyspělosti soutěžících bylo po skončení osmadvacátého ročníku rozhodnuto o tom, že laureát soutěže bude volen vždy pouze ze třetí nebo čtvrté kategorie.

V roce 1992 (34. ročník KHS) převzala poprvé nad soutěží záštitu Nadace Mistra Jaroslava Kociana. Po rozdělení Československé republiky zasedala v roce 1993 díky Jánovi Pragantovi, který přijel ze samostatného Slovenska, poprvé mezinárodní porota. To se ovšem stalo impulsem pro rozhodnutí, že tři členové poroty budou každý rok stejní, k nim se přidají další čtyři porotci, z nichž alespoň jeden musí být ze zahraničí. Další novou podmínkou bylo, že měnní porotci nesmí hodnotit soutěžící na více než dvou ročnících za sebou.

Při 36. ročníku KHS (1994) bylo poprvé první kolo soutěže anonymní pouze pro porotu, nikoli ovšem pro obecenstvo, které si mohlo vychutnat výkony mladých houslistů veřejně. V roce 1995 se Kocianova houslová soutěž stala členem organizace EMCY (European Union of Music Competitions for Youth) – evropské organizace zaštiťující národní a mezinárodní soutěže mladých umělců. Ta od osmatřicátého ročníku (1996) uděluje nejlepším houslistům cenu EMCY. Od téhož ročníku již není první kolo anonymní, ale veřejné jak pro publikum, tak i pro porotu.

Dne 30. ledna 2003 byla otevřena nová budova ZUŠ Jaroslava Kociana, do které byla „Kocianka“ od svého 45. ročníku přesunuta.

K zatím poslední změně došlo v roce 2007, kdy byl počet porotců stanoven na devět. Tento počet dodnes přetrvává.

Kocianova houslová soutěž si za 58 let svého trvání vybudovala prestiž jak mezi českými, tak i zahraničními umělci. Každý rok se sem hlásí mnoho nadaných dětí, které mají díky KHS možnost nejen porovnat si své hráčské dovednosti s ostatními mladými houslisty, ale KHS jim také dává možnost setkat se s porotci – předními virtuózy či pedagogy z České republiky i ciziny. „Kociance“ přejme mnoho dalších talentovaných dětí do příštích let.

6.1.3. Přehled porotců a laureátů Kocianovy houslové soutěže

1. - 10. ročník (1959 – 1968)

Zahraniční účastníci (od r. 1965): Anglie, Bulharsko, Estonsko, Litva, Maďarsko, Německo

Porota¹: předsedové poroty – Bohuš Heran (profesor hry na violoncello z JAMU v Brně, 1959 - 1960), Otakar Stejskal (profesor Pražské konzervatoře, 1961 – 1975), další porotci - Josef Brabec, R. Brok, Gréta Hrdá, Bruno Hyčka, profesor Jírů, Viliam Kořínek, Václav Krůček, Miluše Kvasničková, Miloš Macháček, Alois Melezínek, Antonín Moravec, Gita Morenová, J. Peška, Ján Pragant, Julius Remeš, Ján Skládany, Ludmila Stránská, M. Strausz, Antonín Šimeček, Spytihněv Šorm, Bohuslav Urban, V. Vacek, Josef Vedlich, Albín Vrteř

Vítězové: Eva Benešová (I. kategorie 1959), Antonín Rous (II. kategorie 1959), Jana Hicklová (III. kategorie 1959), Dagmar Zárubová (4. ročník 1960), Jaromír Šanda (5. ročník 1960), Jaroslav Kouřil (6. ročník 1960), Arnošt Richter (7. ročník 1960), Jan Kvapil (9. ročník 1960), Josef Seibt (9. ročník 1960), Václav Týfa (9. ročník 1960), Anna Reinišová (I. kategorie 1961, III. kategorie 1962, I. kategorie 1963), Bohuslav Matoušek (II. kategorie 1961, IV. kategorie a absolutní vítěz 1962, II. kategorie 1963, IV. kategorie 1964), František Hanuš (I. kategorie 1962), Eva Kubištová (II. kategorie 1962), V. Horák (VII. kategorie 1962) Pavel Hůla (I. kategorie 1963, III. kategorie 1964), Viera Bilíková (III. kategorie 1963), J. Botlíková (I. kategorie 1964), E. Micháčková (II. kategorie 1964), Václav Hudeček (III. kategorie 1964), M. Mašurová (IV. kategorie 1964), V. Janoušková (V. kategorie 1964)

Laureáti² (titul udělován od roku 1965): Peter Cočev Delčev (Bulharsko), Bohuslav Matoušek, Jan Opšitoš, Vanja Josiphova Milanova (Bulharsko)

11. – 20. ročník (1969 – 1978)

Zahraniční účastníci: Anglie, Bulharsko, Estonsko, Jugoslávie, Litva, Maďarsko, Německo, Rakousko

Porota: předseda poroty – Otakar Stejskal, Václav Snítal (předsedou od roku 1976, profesor AMU Praha), další porotci – Vítězslav Kuzník, Jan Stanovský, Bohumil

¹ porotci v celé kapitole řazení abecedně

² laureáti v celé kapitole řazení chronologicky

Smejkal, J. Sochor, Miloš Macháček, Antonín Moravec, Bohuslav Pavlík, Ján Pragant, Vladimír Rejšek, Ludmila Stránská, Antonín Šimeček, Rudolf Šťastný, Koloman Takác, Bohuslav Urban

Laureáti: Fiona Vanderspar (Anglie), Jindřich Pazdera, Eugenia Poppova (Bulharsko), Manya Ninova (Bulharsko), Bohumil Kotmel, Jolana Mazalová, Jitka Nováková, Ludmila Salcmanová, Regina Matthes (Německo), Gyula Stuller (Maďarsko)

21. – 30. ročník (1979 – 1988)

Zahraniční účastníci: Anglie, Bělorusko, Bulharsko, Finsko, Holandsko, Japonsko, Jugoslávie, Litva, Německo, Rakousko, Rumunsko, Srbsko, Ukrajina

Porota: předseda poroty - Václav Snítal (AMU Praha), další porotci - Václav Krůček, Vítězslav Kuzník, Miloš Macháček, Jindřich Pazdera (poprvé v roce 1988, jako bývalý soutěžící si první vyzkoušel KHS z druhé strany), Ján Pragant, Vladimír Rejšek, Ludmila Stránská, Antonín Šimeček, Ivan Štraus, Jaroslav Štětina, Rudolf Šťastný, Bohuslav Urban

Laureáti: František Novotný, Petr Maceček, Leoš Čepický, Pavel Eret, znovu Pavel Eret, Stefan Milenkovič – nejmladší laureát, teprve sedmiletý (Zemun, Srbsko), Arusjak Garo Baltajan (Bulharsko), Pavel Šporcl, Beatrix Csik (Budapešť, Maďarsko), Axel Strauss (Lübeck, Německo)

31. – 40. ročník (1989 – 1998)

Zahraniční účastníci: Arménie, Bulharsko, Čína, Dánsko, Finsko, Japonsko, Jugoslávie, Maďarsko, Mexiko, Německo, Rumunsko, Rusko, Řecko, Singapur, Slovensko, Slovinsko, Srbsko, Ukrajina, Velká Británie

Porota: předseda poroty - Václav Snítal, další porotci – Radka Beranová, Jiří Besperát, Jaroslav Foltýn, Michael Frischenschlager (Viedeň, Rakousko), Bohumil Kotmel, Václav Krůček, Pavel Kudelásek, Vítězslav Kuzník, Miloš Macháček, Petru Munteanu (Hamburk, Německo), Miroslav Novák, Jindřich Pazdera, Ján Pragant, Pavel Prantl, Ognian Stantshev (Sofie, Bulharsko), Ludmila Stránská, Ivan Štraus, Rudolf Šťastný, Bohuslav Urban

Laureáti: Georgi Valčev (Sofie, Bulharsko), Alexandru Tomescu (Rumunsko), Elisabeth Weber (Bad Salzungen, Německo), Lucie Švehlová, Anja Bukovec (Lublaň, Slovinsko), Min Lee – druhý nejmladší laureát soutěže (USA/Čína), Anna Vuokko (Helsinki, Finsko), Jan Fišer, Ladrón de Guevara Finck Francisco (Xalapa, Mexiko), Daniela Razáková

41. – 50. ročník (1999 – 2008)

Zahraniční účastníci: Arménie, Bělorusko, Bulharsko, Dánsko, Francie, Gruzie, Irsko, Jugoslávie, Kazachstán, Litva, Lotyšsko, Mongolsko, Německo, Norsko, Polsko, Rakousko, Rumunsko, Rusko, Slovensko, Slovinsko, Srbsko a Černá Hora, Ukrajina, USA, Velká Británie

Porota: předseda poroty – Václav Snítíl (naposledy v roce 2000, od roku 2001 ho v této funkci vystřídal Ivan Štraus), další porotci – Jiří Besperát, Michael Frischenschlager (Vídeň, Rakousko), Jaroslav Foltýn, Květoslava Hasilová, Pavel Hůla, Jindřiška Holotová, Shizuka Ishikawa (Japonsko), Semyon Jaroshevich (Tel Aviv, Izrael), Mikuláš Jelínek, Pavel Kudelásek, Vítězslav Kuzník, Pavel Kyncl, Bohuslav Matoušek, Peter Michalica, Miroslav Novák, František Novotný, Tully Potter (Essex, Anglie), Pavel Prantl, Stephen Shipp (Michigan, USA), Jaroslava Staňková, Michael Tomescu (Bukurešť, Rumunsko), Donella Torenzio (Janov, Itálie), Irena Vítková, Dana Vlachová, Edward Zienkowski (Vídeň, Rakousko)

Laureáti: Josef Špaček, Diana Galvidité (Vilnius, Litva), Beloslava Hristova (Michigan, USA), Adam Novák, Ragnhild Hemsing (Oslo, Norsko), Petr Matěják, Eldbjorg Hemsing (Oslo, Norsko), Milan Al – Ashhab, Miriam Helms Aalien (Alta, Norsko), Matouš Michal

51. – 58. ročník (2009 – 2016)

Zahraniční účastníci: Belgie, Bulharsko, Čína, Francie, Jižní Korea, Kanada, Kuba, Litva, Lotyšsko, Lucembursko, Mongolsko, Německo, Nový Zéland, Polsko, Rakousko, Rumunsko, Rusko, Singapur, Slovensko, Slovinsko, Spojené arabské emiráty, Srbsko, Španělsko, Švédsko, Švýcarsko, Turecko, Ukrajina, USA, Velká Británie)

Porota: předsedové poroty – Pavel Hůla (AMU Praha, 2009, 2010, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016), František Novotný (JAMU Brno, 2011), další porotci – Atis Bankas

(Kanada), Rafael Brom, Bartosz Bryla (Polsko), Leoš Čepický, Pavel Eret, Jiří Fišer, Daniel Glineur (Belgie), Květoslava Hasilová, Jindřiška Holotová, Shizuka Ishikawa, Mária Karlíková, Noriko Kitagaki (Japonsko), Pavel Kudelásek, Riad Kudsi (Dubaj, Spojené arabské emiráty), Bohuslav Matoušek, Peter Michalica, František Novotný, Jindřich Pazdera, Adolf Sýkora, Pavel Šporcl, Miroslav Vilfmek, Irena Vítková, Dana Vlachová

Laureáti: Šimon Michal, David Petrlik (Clermont – Ferrand, Francie), Eva Schäferová, Marta Herena (Ukrajina), Alexandra Cooreman (Belgie), Meng Jia Lin (Kanada), Pavla Tesařová, Nikola Pajanović (Slovinsko)

59. ročník KHS (2017)

Do devětapadesátého ročníku Kocianovy houslové soutěže, která se bude konat ve dnech 2. – 6. května 2017 je přihlášeno celkem 55 soutěžících, z toho devatenáct houslistů je z České republiky. Zbytek soutěžících přicestuje z Bulharska, Černé Hory, Chorvatska, Itálie, Maďarska, Mongolska, Německa, Norska, Polska, Rakouska, Ruska, Srbska, Ukrajiny, Velké Británie a USA.

Stejně jako v předešlých ročnících jsou pro každou ze čtyř soutěžních kategorií vypsány povinné skladby, které musí každý soutěžící přednést v prvním kole soutěže. Předvedení povinné skladby je podmínkou probojování do kola druhého, ve kterém je již skladba volitelná. Pro soutěžící v první kategorii je však klání jednokolové.

Seznam povinných skladeb:

- I. kategorie: Leopold Jansa – Concertino D dur, op. 54, 1. věta
- II. kategorie: Jaroslav Kocian – Humoreska op. 17, č. 2
- III. kategorie: Bohuslav Martinů – Intermezzo č. 2 a č. 4, H 261
- IV. kategorie: František Ondříček – Scherzo capriccioso, op. 18

V letošním ročníku KHS zasedne mezinárodní porota v čele s Pavlem Hůlou, profesorem AMU v Praze. Jejími dalšími členy budou hudební publicista Pravoslav Kohout, Jindřiška Holotová z plzeňské konzervatoře, Gorjan Košuta z Akademie ve slovinské Lublani, Jozef Kopelman (profesor Vysoké školy múzických umění v Bratislavě), Atis Bankas z Royal Conservatory of Music v kanadském Torontu a Daniel Glineur z belgické Académie de Musique d'Ath.

Současně s tímto ročníkem Kocianovy houslové soutěže bude probíhat již 12. ročník festivalu Kocianovo Ústí, který bude plný koncertů zajímavých osobností české hudby. Dne 1. května proběhne koncert harfistky Jany Bouškové společně s jejím hostem Pavlem Šporcem, 2. května vystoupí v Ústí Wihanovo kvarteto ve složení Leoš Čepický a Jan Schulmeister – housle, Jakub Čepický – viola a Matěj Štěpánek – violoncello. Ve středu 3. května festival láká na koncert laureáta KHS za rok 2016 Nikoly Pajanoviće, kterého pod taktovkou předního českého dirigenta Davida Švece doprovodí Komorní filharmonie Pardubice. Dne 5. května se posluchači mohou těšit na koncert uměleckého ředitele festivalu a houslového virtuóza Pavla Šporcla, který vystoupí se svým dvorním klavíristou Petrem Jiříkovským. V sobotu 6. května proběhne Závěrečný koncert vítězů a čerstvého laureáta Kocianovy houslové soutěže. Poslední koncert festivalu proběhne v úterý 9. května a vystoupí na něm Pavel Šporcl a violoncellista Jiří Bárta společně s Jihočeskou filharmonií České Budějovice. Orchester bude řídit anglický dirigent Kenneth Woods.

V rámci letošního ročníku festivalu je pro pedagogy Základních uměleckých škol připraven seminář s profesorem Pražské konzervatoře a Gymnázia a hudební školy hlavního města Prahy Jiřím Fišerem.

6.2. Základní umělecká škola Jaroslava Kociana

Město Ústí nad Orlicí mělo vždy velmi bohatou kulturní a hudební tradici. V této souvislosti připomeňme založení prvního ústeckého hudebního „spolku“ – Cecilské hudební jednoty, jejíž existence trvá až do současné doby. V jednotě se angažovalo mnoho ústeckých rodáků – muzikantů (například František a Alois Hniličkovi, Leopold Jansa, Julius a Jaroslav Kocianovi a další). Působení Cecilské jednoty jistě také přispělo k myšlence založit v Ústí hudební školu. A tak byla založena Městská hudební škola, která zahájila svoji činnost v roce 1939, a jejím prvním ředitelem byl houslista Antonín Šimeček. V roce 1940 se podařilo školu rozšířit o další pobočku. Ta byla otevřena v Kyšperku (dnešním Letohradu). Téhož roku byla založena také litomyšlská pobočka, která se ovšem po dvou letech svého fungování osamostatnila. Do roku 1947 probíhala výuka v šatnách ústeckého divadla a v dívčí škole. Poté začala hudební škola využívat prostor bývalého hotelu Šebestl.

V roce 1948 byly otevřeny pobočky v Sopotnici a Dolní Dobrouči. V roce 1958 opustil své místo ředitel Antonín Šimeček, který odešel do České Třebové a na jeho místo nastoupil Václav Šmerda. V roce 1951 se na škole začal vyučovat kromě hudebního i taneční obor. Začátkem padesátých let se škola přestěhovala do prostor Hernychovy vily a v roce 1961 došlo ke změně názvu – z Městské hudební školy se tak stala Lidová škola umění Jaroslava Kociana. Ve stejném roce došlo k založení literárně dramatického oboru na této LŠU. V roce 1966 na místo Václava Šmerdy nastoupil nový ředitel Josef Kněžek. Z důvodu neustálého růstu počtu žáků bylo nutné rozšířit i prostory pro výuku. Proto se škole podařilo ke konci sedmdesátých let získat dům „U Štěrbů“. Postupně stále stoupal počet žáků, proto se vyučovalo také na Základní škole bratří Čapků, ZŠ Komenského, Mateřské škole v Heranově ulici a Zvláštní škole. Ředitelé zmíněných institucí byli ochotní a vycházeli vstříc potřebám LŠU. Ve školním roce 1988 – 1989 odešel ředitel Josef Kněžek a na jeho místo nastoupil PaedDr. Jiří Tomášek, který působí na tomto místě dodnes. V roce 1994 došlo k poslednímu přejmenování školy, a to na „ZUŠ Jaroslava Kociana“. Z důvodu vysokého nájmu muselo vedení ZUŠ začít uvažovat o přesunu na jiné místo. To vedlo k myšlence postavení nové budovy ZUŠ. Stavba začala v roce 2001 a o dva roky později se již ZUŠ mohla přestěhovat do „svého“.

Základní umělecká škola se v rámci hudebního oboru zaměřuje obzvláště na komorní, souborovou a orchestrální hru a za dobu svého dlouholetého působení se jejím pedagogům podařilo vychovat mnoho úspěšných žáků napříč všemi obory.

6.3. Komorní orchestr Jaroslava Kociana

Komorní orchestr Jaroslava Kociana (KOJK) byl založen v roce 1967 v Ústí nad Orlicí pro příležitost šedesátých narozenin Bohuše Herana, na jehož koncertě tento orchestr poprvé vystoupil. U vzniku KOJKu stál také jeho první dirigent, někdejší ředitel ústecké Městské hudební školy a žák Mistra Jaroslava Kociana Antonín Šimeček, a na místo koncertního mistra zasedl učitel hudební školy v České Třebové Eduard Vaníček. Po prvním koncertě, který byl úspěšný, se všichni zúčastnění rozhodli, že těleso zachovají. To tak v letošním roce oslavilo již padesát let své existence.

Po prvním dirigentovi Šimečkovi převzal v roce 1983 vedení tělesa Bohuslav Mimra, pod jehož taktovkou se dodnes podařilo KOJKu odehrát mnoho koncertů nejen v rámci České republiky, ale také za jejími hranicemi (například v Polsku, Nizozemsku, Německu nebo Rakousku). Pod vedením MgA. Bohuslava Mimry získal KOJK v roce 1999 Cenu města Česká Třebová „Kohout“ za provedení Händelovy Vodní hudby a v roce 2011 Grand Prix na Mezinárodním hudebním festivalu v Letohradě. V čele orchestru se v posledních letech objevuje i dcera Bohuslava Mimry Jana Mimrová, studentka AMU v Praze.

S komorním orchestrem vystoupila již řada předních českých umělců, jako např. Edita Adlerová, Leoš Čepický, Gabriela Demeterová, Michael Ericsson, Pavel Hůla, Čeněk Pavlík a další. KOJK však spolupracuje i se studenty hudebních škol, konzervatoří a AMU. Těleso pravidelně vystupuje v rámci Hudebního festivalu Antonína Bennewitze v České Třebové a patří k nejlepším amatérským souborům v České republice.

6.4. Kocianovo kvarteto

Kocianovo kvarteto vzniklo v roce 1972 jako Nové smyčcové kvarteto. Tři z jeho členů byli zároveň členy Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK - Jan Odstrčil (housle), Jiří Najnar (viola), a Václav Bernášek (violoncello) a k nim se jako koncertní mistr přidal Pravoslav Kohout. Ten ale musel po třech letech z důvodu zranění kvarteto opustit, a tak na jeho místo nastoupil čerstvý absolvent pražské AMU Pavel Hůla. S příchodem nového primária započaly také úvahy o změně názvu souboru. Protože Pavel Hůla studoval u profesorky Marie Hlouňové, která byla žačkou Jaroslava Kociana, a členové kvarteta již uvažovali dát si jméno podle jednoho z největších houslových virtuózů počátku 20. století (rozhodovali se tehdy nad Janem Kubelíkem nebo Jaroslavem Kocianem), rozhodli se nakonec pojmenovat soubor právě po Kocianovi.

Od 1. října 1979 se Kocianovo kvarteto stalo domovským tělesem Severočeské filharmonie Teplice, což jim zaručovalo ročně čtyřicet koncertů a jistotu stálého platu. V roce 1987 se Kocianovo kvarteto na krátkou dobu stalo domovským souborem České filharmonie. Roku 1991 začala jejich spolupráce s českým lékařem

(onkologem) Josefem Kouteckým, který pořádal pravidelné koncerty v pražském Karolinu. Tato spolupráce trvala téměř 20 let.

Ke změně v obsazení došlo koncem roku 1992, kdy opustil kvarteto violista Jiří Najnar, po kterém převzal místo poměrně čerstvý absolvent AMU Zbyněk Paďourek. V roce 2001 opustil soubor ze zdravotních důvodů také Jan Odstrčil a místo něj nastoupil Miloš Černý. V koncertní sezoně 2010 – 2011 bylo Kocianovo kvarteto opět domovským souborem České filharmonie.

V lednu roku 2011 odehrálo svůj poslední koncert v Čechách (ve Dvořákově síni pražského Rudolfinu). V únoru téhož roku ještě absolvovalo své poslední koncertní turné (ve Španělsku) a na jaře 2011 po vzájemné domluvě všech členů svoji mnohaletou činnost ukončilo.

Kocianovo kvarteto často zahajovalo Kocianovu houslovou soutěž, vystupovalo v rámci festivalu Pražské jaro, absolvovalo také mnoho zahraničních zájezdů (například do Anglie, Bulharska, Japonska, Německa, SSSR, Španělska, USA a dalších zemí). Nahrálo také několik LP desek a CD (např. kompletní kvartetní dílo P. Hindemitha). Jako první komorní soubor získalo cenu Spolku pro komorní hudbu (1981), dalším z jeho úspěchů je cena za nejlepší nahrávku komorní hudby časopisu Diapason (2005). Kromě bohaté koncertní činnosti působilo také pedagogicky – jeho členové pořádali kurzy, a to například v české Bechyni, ale také v zahraničí (Korfu, Švýcarsko, Thajsko).

Za dobu devětatřiceti let své kariéry se Kocianovu kvartetu podařilo vybudovat si skvělou pověst u nás i v zahraničí a šířit tak i jedno z nejvýznamnějších jmen českého houslového umění – jméno Jaroslava Kociana.

Závěr

Ve své diplomové práci jsem se snažila zachytit život jedné z nejdůležitějších a nejzářivějších osobností české hudební kultury nejen houslové, ale hudební vůbec – život Jaroslava Kociana. Mistr Jaroslav Kocian byl především fenomenálním houslistou, který vylétl jako hvězda z Pražské konzervatoře přímo do hudebního světa, ve kterém měl jako mladý začínající výkonný umělec těžké podmínky pro prosazení sebe samého mezi vynikajícími evropskými virtuózy, jakým byl například jeho jen o málo starší spolužák ze třídy profesora Ševčíka Jan Kubelík, ale také dalšími houslisty světového renomé. Z těch můžeme jmenovat například Jenö Hubaye, Leopolda Auera, Fritze Kreislera, Františka Ondříčka, Pabla de Sarasate a mnoho dalších. Mezi všechny tyto umělce se Kocianovi podařilo nejen bez problémů začlenit, ale také mezi nimi svým výjimečným houslovým uměním vyniknout.

Životním posláním Jaroslava Kociana ovšem nebylo jenom povolání koncertního umělce, ale také pedagoga, který pokračoval v šíření odkazu svého profesora Otakara Ševčíka a který vychoval početnou řadu dalších vynikajících houslistů. Ti byli jistě hrdí na to, že se mohli učit u jednoho z největších mistrů.

Pravděpodobně nejdůležitějším Kocianovým odkazem je dnes světoznámá Kocianova houslová soutěž, která letos oslaví již devětapadesáté narozeniny. Touto soutěží prošlo mnoho úspěšných mladých houslistů, kteří snad i díky ní dnes pokračují ve hře na housle jakožto sólisté předních orchestrů, komorní hráči nebo pedagogové.

Mistr Jaroslav Kocian byl všestranně hudebně talentovaný člověk, který se se vší pokorou a láskou k hudbě a svému národu zasloužil o šíření českého hudebního umění v Čechách i za hranicemi.

Seznam použité literatury a pramenů

Kolektiv autorů. *Jaroslav Kocian. Sborník statí a vzpomínek*. 1. vyd. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1953. 225 s.

BUDIŠ, Ratibor. *Slavní čeští houslisté*. 1. vyd. Praha: Státní hudební vydavatelství, 1966, 196 s.

ČERNÝ, Vladimír. *Hudební tradice Ústí nad Orlicí a Jaroslav Kocian*. Ústí nad Orlicí: Okresní knihovna, 1983. 4 brožury v přebalu.

ŽÍDEK, František. *Čeští houslisté tří století*. 2. dopl. vyd. Praha: Panton, 1982. 363 s.

VEBER, Petr. *Václav Snítal a jeho půlstoletí české hudby*. 1. vyd. Praha: Akademie múzických umění v Praze, hudební fakulta, katedra strunných nástrojů, 2008. 407 s. ISBN 978-80-7331-116-2

KOUTECKÝ, Josef. *Karolinské koncerty s Kocianovým kvartetem*. 1. vyd. Praha: Akropolis, 2005. 389 s. ISBN 80-86903-14-1

POLÍVKA, Vladimír. *S Kocianem kolem světa*. Praha: Boháč, 1945. 90 s.

RŮŽKOVÁ, Monika. *Kocianovo kvarteto*. Diplomová práce. Praha: Akademie múzických umění, hudební fakulta, 2011.

Půl století Kocianovy houslové soutěže (almanach). Ústí nad Orlicí: Nadační fond Mistra Jaroslava Kociana, 2008.

<http://www.kojk.cz/>

<http://www.kocianovo-usti.com/>

<http://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/pavel-hula-zivot-ve-imenu-kocian.html>

<http://www.casopisharmonie.cz/rozhovory/prazska-konzervator-dil-desaty.html>

<http://www.stirin.info/mistr-josef-suk/>

Seznam příloh

Příloha č. 1: oblíbené ústecké úsloví

Příloha č. 2: Jaroslav Kocian jako malý houslista (fotografie)

Příloha č. 3: Jaroslav Kocian jako student konzervatoře v roce 1900 (fotografie)

Příloha č. 4: Jaroslav Kocian jako student konzervatoře (fotografie)

Příloha č. 5: Jaroslav Kocian – ředitel Pražské konzervatoře (fotografie)

Příloha č. 6: Jaroslav Kocian – dirigent (fotografie)

Příloha č. 7: z pohřbu Jaroslava Kociana v pražském Rudolfinu (fotografie, zapůjčena z archivu Městského muzea v Ústí nad Orlicí)

Příloha č. 8: hrob Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí (fotografie)

Příloha č. 9: Kocianova busta před Roškotovým divadlem v Ústí nad Orlicí (fotografie)

Příloha č. 10: Josef Zábrodský (fotografie)

Příloha č. 11: Otakar Ševčík (fotografie s věnováním)

Příloha č. 12: Václav Snítíl (fotografie)

Příloha č. 13: Josef Suk (fotografie)

Příloha č. 14: znak Kocianovy houslové soutěže

Příloha č. 15: Kocianovo kvarteto v roce 1976 (fotografie, zleva - Jan Odstrčil, Pavel Hůla, Jiří Najnar, Václav Bernášek)

Příloha č. 16: Kocianovo kvarteto v roce 2010 (fotografie, zleva – Pavel Hůla, Miloš Černý, Václav Bernášek, Zbyněk Paďourek)

Příloha č. 1

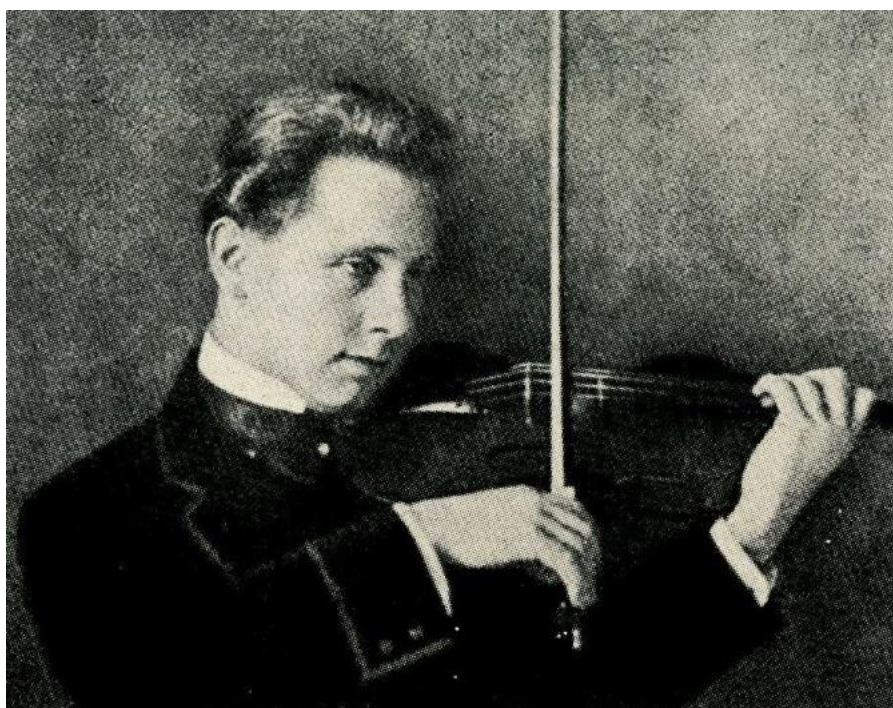
Příloha č. 2

Příloha č. 3

Příloha č. 4

Příloha č. 5

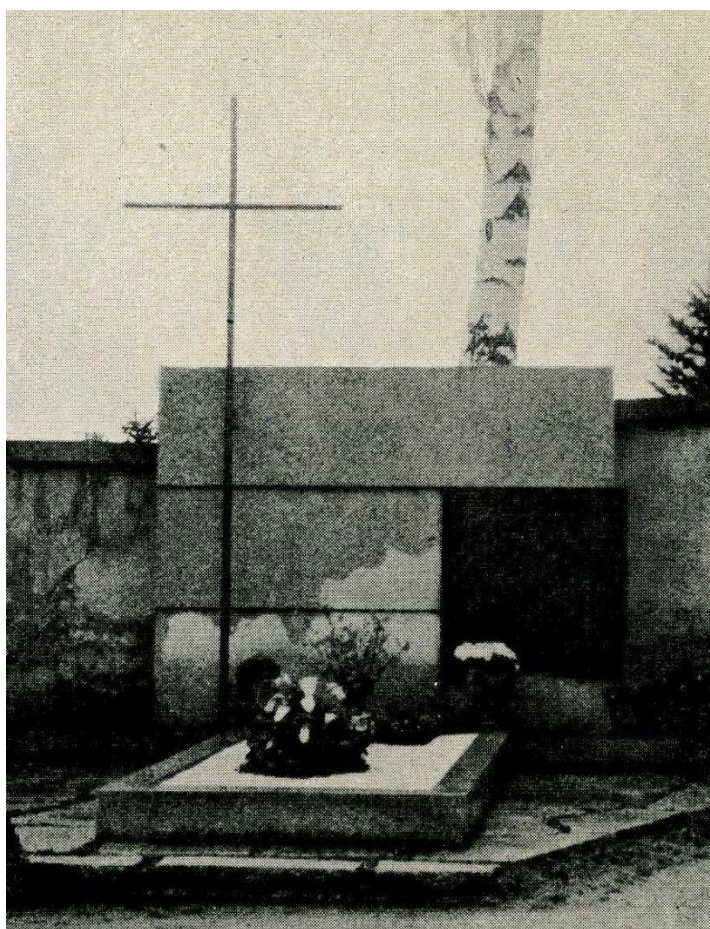
Příloha č. 6

Příloha č. 7

Příloha č. 8

Příloha č. 9

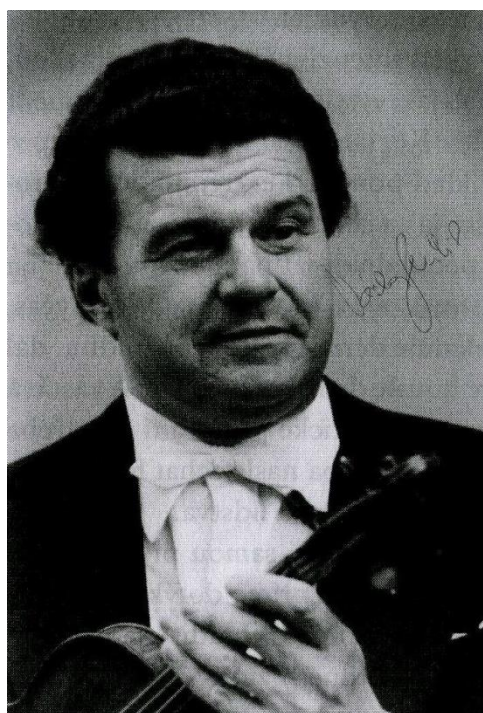
Příloha č. 10

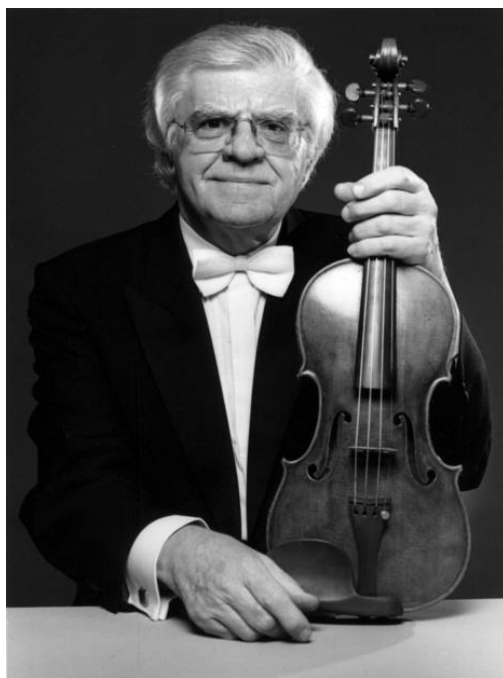
Příloha č. 11

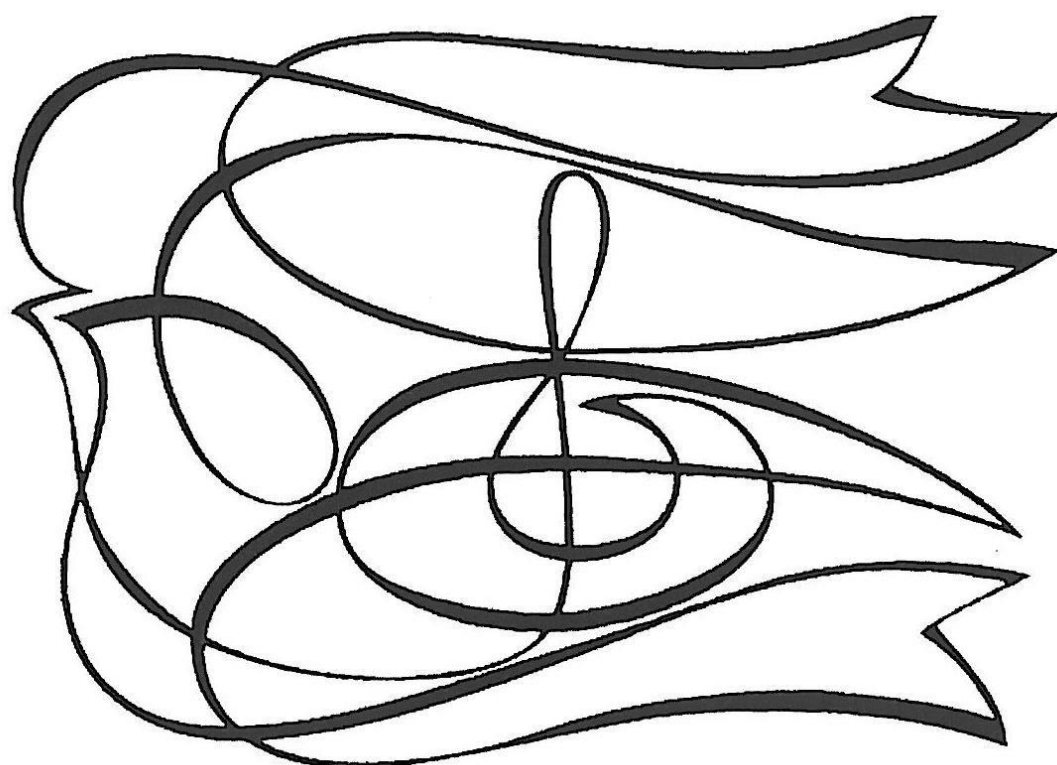
Příloha č. 12

Příloha č. 13

Příloha č. 14

Příloha č. 15

Příloha č. 16

